

Giới thiệu Mị Công Tử

Truyện Mị Công Tử của tác giả Lâm Uyển Du là câu chuyện tình yêu đầy những bất ngờ và lạ lẫm của những con người mang tính cách khác lạ.

Nội dung truyện xoay quanh một gia tộc nơi sa mạc Mông cổ với những loài thú vô địch về sức chịu đựng.

Nhưng ở đó còn có câu chuyện kỳ bí hơn là hoàng hậu bị mất tích đột ngột rồi quay trở về với những con quý được sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Trong kinh thành phi thường náo nhiệt, quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa, nhưng khu đất tinh hoa phía Đông của kinh thành, trong một trang viên rộng lớn xinh xắn lại vô cùng yên lặng, so với sự ồn ào náo động của kinh thành cách nhau vạn dặm.

Bên trong khu trang viên, tất cả những gia nhân đều đang im lặng làm việc, nói chuyện với nhau cũng không dám nói lớn tiếng, chỉ có thể dùng tay ra hiệu.

Không có cách nào khác, ai bảo chủ nhân ở đây vốn không thích tiếng ồn, ồn ào sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tình của hắn.

Ở trong phủ làm việc cũng lâu nên bọn hạ nhân đều biết, chủ nhân bình thường hoàn hảo, nhưng không nên để hắn cảm thấy xung quanh quá ồn ào, nếu không con tức giận của hắn sẽ phát tác.

Chủ nhân ở Viện Cuồng hoa cư, bên trong yên ắng vô cùng, mà nếu nhìn quanh thì thấy bên trong mọi thứ đều bóng loáng sạch sẽ, việc quét dọn lau chùi vô cùng chỉnh tề thanh khiết, cho thấy tính thích sạch sẽ của chủ nhân.

Phía sau hậu viện có một hàng rào gỗ nối đuôi nhau, kéo dài đến một căn đình nho nhỏ, bên trong đó có một người đang ngồi.

Sau giờ Ngọ, trời vẫn còn hơi lạnh, làn gió êm dịu lướt nhẹ qua, làm lay động mái tóc dài đen mịn của người đang ngồi, bộ y phục hoa lệ màu trắng cho thấy thân phận tôn quý của đối phương, cũng đồng thời làm tôn thêm nét tao nhã lịch lãm. Dưới ánh sáng rực rỡ, dung nhan xinh đẹp động lòng người, mềm mại như tiên nữ vừa lạc bước xuống hồng trần.

Vừa nhìn thoáng qua, người ta cứ ngỡ đây là một thiên kim tiểu thư, nhưng nhìn kỹ, sẽ phát hiện thật ra thì cũng không phải là nữ nhi.

Mai Đan Thanh, là chủ nhân của khu trang viên rộng lớn này, đôi mắt xinh đẹp lóe lên những tia sáng lấp lánh như ánh sao, đang bất động nhìn chăm chú chăm chăm về phương xa cũng không nhúc nhích, không có ai đoán được hắn giờ phút này trong lòng hắn đang suy nghĩ gì?

Đột nhiên, từ khóe mắt hắn nhìn thấy cách đó không xa có một bóng dáng đang nhanh chóng di chuyển về hướng hắn, hắn bất động thanh sắc đứng lên, chuẩn bị tìm chỗ trốn.

Nhưng vẫn chậm một bước.

"Vương gia, người nên ăn một chút gì....."

Người phục vụ cho đại chủ tử Mai vương phủ đệ là Tứ Nương một lão thân trông như khoảng năm mươi tuổi, không ngừng đi theo bóng dáng xinh đẹp đang xoay người bỏ chạy đảo vòng trước mắt.

Mà bà bất quá cũng chỉ là một thiếu phụ xinh đẹp trên bốn mươi tuổi mà thôi.

Bà không khỏi thở than một hơi.

Bình thường Vương gia cũng đã rất kén chọn, mà mấy ngày nay càng không biết là vì chuyện gì, thức ăn ăn vào chỉ rất ít, chẳng những thế mà hầu như không thèm đụng đến.

"Không muốn."

Nghe được hai chữ hắn bỏ lại một cách vô tình này, vốn là đang theo đuôi ở phía sau, sắc mặt Tứ Nương lập tức trắng xanh, đôi môi run rẩy đầy bi thương.

"Ngài..... Ngài..... Ngài nói cái gì?"

Nhìn thấy dáng vẻ bị đá kích của bà, Mai Đan Thanh không nhịn được lên lên thờ dãi, sau đó thu hồi vẻ mặt lạnh nhạt, đổi thành vẻ mặt mỉm cười, xoay

người đối mặt với thiếu phụ đã chăm sóc hần nhiều năm qua.

Mặc dù bà rất hay cầu nhàu cử nhữ, nhưng sự quan tâm của bà đối với hần cũng là chân thành nhất.

Mà hần thiếu hụt loại quan tâm chân thành này rất nhiều, cho nên chỉ cần có ai thể bên người xuất hiện một chút xú, hần sẽ càng thêm quý trọng.

"Tứ Nương, không phải là vấn đề của bà." Hần không biết thể làm gì nên lại thờ dài.

"Có phải đầu bếp mới tới không hợp khẩu vị của ngài hay không? Hay là ngài ngã bệnh? Hay hoặc giả là luyện vũ luyện quá mệt mỏi? Hoàng thượng ngài ấy cũng thật là, sao lại thích xem ngài khiêu vũ đến mức độ này, lúc nào cũng xem ngài giống như tiên tử trên trời giáng xuống, ngay cả ăn ngủ cũng không cần sao!" Tứ Nương nổi giận bất bình, nổi giận thay cho Mai Đan Thanh.

Mai Đan Thanh từ nhỏ được Bát Vương gia chứa chấp thu dưỡng, trở thành nghĩa tử của ông ta, được cưng chiều yêu mến, am hiểu vũ điệu Đôn Hoàng. Có một ngày, vào đại thọ tám mươi tuổi của hoàng thượng, hần dâng lưu lại một điệu vũ mê hồn, làm người ta ngây ngất mê mẩn, lại được hoàng thượng nhìn trúng, lập tức ban lệnh lập hần làm phi, sau lại phát hiện hần lại là nam nhi, mới ôm hận từ bỏ.

Thật ra thì hoàng thượng rất muốn không thêm đề ý đến cái nhìn của những người khác, cũng không muốn quản đề ý Mai Đan Thanh là nam hay nữ, thích chính là thích mà thôi. Chỉ tiếc, thân là hoàng thượng nên, còn bị rất nhiều hạn chế.

Cũng không có thể trách hoàng thượng vừa gặp đã thương, bởi vì Mai Đan Thanh mặc dù là thân nam nhi, nhưng không hề có những tổ chất vai u thịt bắp thô lỗ như những nam nhân khác, hoặc dáng vóc to con thô như một con gấu to lớn bệ vệ, ngược lại, thân thể hần cao gầy mảnh khảnh, mềm mại, mái tóc dài đen mịn, mềm mượt như mây, da thịt trắng sáng như tuyết, đôi mắt đẹp sáng lấp lánh như những ánh sao trên bầu trời, một đôi môi đỏ mọng như máu, một thân bạch y uyển chuyển như hoa mai tiên tử.

Mọi người, ngay từ ánh cái mắt nhìn đầu tiên khi nhìn thấy hần, nhất định sẽ không cho hần là một nam nhân thô lỗ, ngược lại sẽ xem hần như tiểu giai nhân xinh đẹp tuyệt trần.

Chỉ tiếc người tuy đẹp, nhưng cá tính cũng rất kém, đôi mắt xinh đẹp trong vắt luôn mang theo trong trẻo lạnh lùng hiếm có, khoe miệng khêu gợi luôn luôn ẩn chứa một nụ cười, nhưng nếu đến gần sẽ thấy nụ cười đó luôn luôn có vẻ lạnh nhạt cùng giễu cợt.

Tính nóng giận giống như một đũa trè bốc đồng, ai cũng không làm gì được hần.

Hoàng thượng mặc dù không cách nào đem Mai Đan Thanh thu vào hậu cung, nhưng đối với hần còn là lại sủng ái có thêm thừa, chỉ tiếc hần tuyệt không cảm kích một chút nào.

Bề ngoài mặc dù là âm nhu xinh đẹp như vậy, tính khí của hần cũng giống như là cùng bản tính của hần một dạng, đó là tính khí của một đại nam nhân.

Hần làm sao có thể trở thành nam sủng để một đại nam nhân khác sủng ái!

Cho nên sau đó bất kể cho dù hoàng thượng bức hiếp hay mang lợi ích ra dụ dỗ như thế nào, Mai Đan Thanh thề, tuyệt đối sẽ không khiêu vũ cho hoàng thượng xem nữa.

Vì vậy đã chọc giận thánh nhan, hoàng thượng nói, nếu như hần thật sự không nhảy, thì cả đời không cho phép nhảy, còn hạ thánh chỉ xuống, trừ phi hần nguyện ý vì hoàng thượng múa thêm một điệu vũ nữa, nếu không cả đời này hần khiêu vũ cho ai xem, thì người đó phải chết.

Bởi cứ như vậy, để cho những người vì hâm mộ danh tiếng của hần từ khắp nơi mà tìm đến, muốn dùng rất nhiều tiền tài của cái đế xin Mai Đan Thanh múa một khúc tất cả đều bị thánh chỉ này hù dọa chạy hết.

Hoàng thượng rõ ràng chỉ muốn cho một mình ông ta có thể nhìn thấy kỹ thuật nhảy kì diệu sánh ngang tiên tử trên trời mới có thể nhảy được này thôi.

"Hoàng thượng không phải cũng đã hạ thánh chỉ rồi đó thôi, ngài cũng không cần bận rộn nữa." Tứ Nương còn bùng cái chén trong tay, thức ăn đáng thương cũng sắp nguội lạnh hết rồi mà, người nào đó vẫn chưa có người nào muốn chạm đến.

"Ông ta chỉ nói là ta không thể khiêu vũ, đâu có chưa nói là ta không thể viết bài hát." Gần đây hần luôn luôn có một loại linh cảm giống như, một luồng giai điệu sắp xuất hiện, hần muốn nắm bắt nhưng vẫn rồi lại không bắt được.

Khiêu vũ không phải là hứng thú chủ yếu của hần, lại càng sẽ không phải là nguồn gốc phát tài của hần, mà là sáng tác ra một khúc nhạc hay và cảm động đây mới chính là tài nguyên thật tốt để hần kiếm tiền, cũng là hứng thú của hần.

Huống chi, không để cho hần khiêu vũ thì tốt hơn, đỡ phải đụng chạm tránh né những tên sắc quỷ, thực ra hần làm sao mà không biết những tên sắc quỷ này chỉ mượn rượu làm loạn mà thôi.

Tất cả mọi người đều muốn nhìn thử xem người nam nhân này hình dáng xấu đẹp như thế nào mà lại mà bị hoàng thượng tưởng lầm là mỹ nhân, còn thiếu chút nữa đã đem vào chốn hậu cung? Và kỹ thuật nhảy kia ra sao mà lại có thể khiến đế cho hoàng thượng mê luyện không dứt như vậy?

Hại hần bị hành hạ vài buổi tối, cũng ngủ không ngon, ăn không vô, thật là làm hần tức chết hần.

"Người là sắt, com là thép, không muốn ăn cũng phải ăn no, , tại sao có thể có trí nhớ suy nghĩ những thứ phức tạp kia chứ?"

Tứ Nương bây giờ thật không hiểu, những thứ hình thù kì quái phát ra âm thanh kia lại có thể phát biến ra âm luật tuyệt vời, thật là quá mức kì lạ! Thậm chí ánh mắt của bà đối với người nam nhân đang đứng trước mặt bà đây cũng tăng thêm một phần niềm bội phục cùng tôn kính.

Mặc dù bề ngoài của hắn cũng đúng là sẽ đưa đem tới rất nhiều người lời phê bình hoặc cùng ái mộ nhàm chán, nhưng chỉ cần những ai có quen biết với hắn điều biết rằng, bên trong vẻ xinh đẹp hoàn mỹ kia, là một tài năng thiên phú.

Thấy Tứ Nương lo lắng như vậy, nhưng mình lại thật sự ăn không vô, Mai Đan Thanh không thể làm gì khác hơn là thuận miệng bịa chuyện ra một thứ thức ăn mình muốn ăn, trì hoãn thêm thời gian và, phân tán lực chú ý của bà, ít nhất là không muốn bà hiện tại phiền hắn thêm.

"Bánh chưng."

"A?" Tứ Nương nghe không có nghe rõ.

"Ta muốn ăn bánh chưng."

Đừng nói bảo là muốn ăn bánh chưng, chỉ cần hắn muốn ăn món gì thì dù, coi như là Mãn Hán Toàn Tịch (1), Tứ Nương cũng sẽ làm được cho hắn ăn no.

(1) Mãn Hán Toàn Tịch, hay tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.

"Được, được, được, Tứ Nương lập tức đi làm, ngài ngoan ngoãn chờ."

"Vâng." Nói xong, hắn còn lộ ra một chiều bài nộ cười xinh đẹp, nụ cười này là chiều bài như thế đủ để làm hắn lấy có được tất cả những gì hắn muốn——Gần như tất cả.

Như vậy chắc là cũng có thể thanh tịnh một đoạn thời gian, hắn cũng có thể bắt đầu công việc.

Chỉ một lúc sau, Tứ Nương lại đã chạy về tới, trong tay còn lôi kéo một cô nương xinh xắn nhưng xa lạ, nhanh chóng chạy về hướng hắn.

"Bánh chưng tới."

Nhất thời, tiểu cô nương cứ bị kéo tới, cùng hắn mặt đối mặt như vậy. Nếu không phải là hắn kịp thời vươn tay chạm vào cái trán của nàng, chỉ sợ nàng cũng sẽ bị Tứ Nương đem đem quăng cả thân thể nàng quăng lên người của hắn.

"Không phải là muốn ta ăn nàng ấy chứ?" Nhìn kiểu gì thì, tiểu nữ nhân này cũng không giống như là cái bánh chưng nha?

"Ta....." Song Hỷ áp ứng, bởi vì đây là nàng lần đầu tiên nàng nhìn thấy một tiên nữ, khẩu trương nói không ra lời.

Hơn nữa tại sao có thể cùng tiên tử dựa vào gần như vậy? Thật là không có lễ phép chút nào.

Song Hỷ liền quỳ xuống đất, hướng Mai Đan Thanh quỳ lạy giống như là đang bái thần lễ phạt.

"Nàng làm gì đó?" Mai Đan Thanh cau mày, không hiểu hỏi.

"Song Hỷ, con đang làm gì?" Tứ Nương cũng cảm thấy thật kỳ quái.

"Nương nương, có tiên nữ, nhanh bái lạy một chút."

Không khí đột nhiên hơi bị cứng đờ, sắc mặt Tứ Nương lập tức trắng bệch, bà liếc nam nhân bên cạnh một cái, lo lắng sợ Song Hỷ đã phạm một sai lầm lớn, còn không biết chết sống mà ngây thơ nói như thế.

Trong phủ người nào mà không biết những chữ xinh đẹp, xinh đẹp tuyệt sắc, mê người những thứ đó đều dùng để chỉ ở trên người một vị cô nương, nhất định không được phép xuất hiện nói ra trong phạm vi nghe được của Mai Đan Thanh, nếu không thì, chính là.....

"Mang xuống đánh mười đại bản." Mai Đan Thanh lạnh lùng ra lệnh.

Song Hỷ lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt mở thật to, còn không hiểu chớp chớp.

"Vương gia, nàng cũng không phải là người làm trong phủ, không hiểu gia quy này." Tứ Nương vội vã muốn thay cô nương nhỏ cầu xin tha thứ. Bà không hy vọng ngay cả mục đích lôi nàng đến nơi này vẫn chưa kịp nói ra, thì nàng ấy đã mang cái mông sưng về nhà rồi.

"Vậy cũng tốt!"

Hai người vừa nghe đến những lời này, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Đánh hai mươi đại bản." Mặt hắn lại không có chút biểu tình cảm ra lệnh.

Song Hỷ cùng Tứ Nương không khỏi hung hăng hít mạnh một ngụm khí lạnh.

"Vương gia....."

Tứ Nương lại muốn mở miệng, lại bị một bàn tay nhỏ kéo lấy tay áo, quay đầu nhìn lại thì, phát hiện Song Hỷ đang khẽ lắc đầu với bà.

"Nương nương, tại là ta không lễ phép trước. Dù sao ngài ấy cũng là ân nhân cứu mạng nhà của chúng tôi, đánh mông vài cái cũng không sao đâu."

"Ta lúc nào thì đã cứu cả nhà nàng?"

Tâm tình Song Hỷ lập tức kích động báo cáo, "Nói tới chỗ việc này, thật sự vô cùng cảm tạ Mai vương gia. Lúc trước cha tôi bị người bôi nhọ, nói ông ấy tham ô. Đây là kẻ thù của cha tôi vu oan giá họa, vu cha tôi phạm vào tội chết, không hiểu vì sao lại truyền đến tai của hoàng thượng. Hoàng thượng muốn đem cha tôi đi xử tử, nhưng tại sao hoàng thượng không cẩn thận điều tra rõ, liền đem phán xử tử cha tôi rồi? Ngài nói như vậy có phải là rất quá đáng hay không....."

"Nói điểm chính." Đầu hắn cũng không thèm ngẩng lên, mắt cứ nhìn chăm chú vào đồng giấy ngổn ngang trên bàn, giống như bên trong đó có chứa báu vật gì vô giá lắm vậy.

"Sau đó bởi vì một câu nói ngài, chẳng những rửa sạch oan khuất của cha tôi, cũng tránh cho cả nhà chúng tôi bị rơi vào thảm cảnh tịch biên gia sản, xử trảm cả nhà."

"Ác? Ta nói cái gì?"

"Ngài nói cùng với hoàng thượng, muốn biết một người có phải là quan phụ mẫu tốt hay không, hãy hỏi người dân chúng của nơi đó là rõ ràng nhất, vì vậy hoàng thượng đã cho người âm thầm điều tra, mới tin tưởng cha tôi là trong sạch, ông ấy là vị quan tốt, mọi việc đều cũng vì dân chúng, suy nghĩ vì dân chúng....."

"Tốt lắm, vậy ta biết mình quá nhiều chuyện." Mai Đan Thanh cũng không thèm ngẩng đầu lên nói, tay vẫn còn ở trên giấy động vài nét bút.

"A?" Song Hỷ không hiểu rõ lắm ẩn ý bên trong lòng hắn, gò má tái nhợt hoang mang, bối rối, thoát nhìn rất giống là như một chú chó nhỏ bị lạc đường.

"Mau cắt đi, ta bề bộn nhiều việc, không rảnh nghe nàng nói nhảm."

"Nhưng là....." Song Hỷ cầm bánh chưng trong tay đặt vào ở trong tay của hắn.

Mai Đan Thanh sững sốt, ngẩng đầu lên nhìn nàng chăm chăm, lạnh lùng muốn gọi kêu nàng lấy ra, lại thấy đôi mắt sáng như trăng rằm như biết cười của nàng, trên mặt còn treo hai lúm đồng tiền khả ái.

"Đại ân nhân, đây là túi bánh chưng ta tự tay làm, ngài hãy nhận đi! Ăn thật ngon nha! Và xin ngài không nên tức giận, bởi vì đáng dấp của ngài quá xinh đẹp, nên vừa rồi ta mới thất lễ như vậy. Ta vẫn luôn cho rằng đại tỷ nhà ta là đẹp nhất, không nghĩ tới ngài so với tỷ còn xinh đẹp hơn vài ngàn lần. Bất kể như thế nào, ngài vẫn là đại ân nhân cả đời của nhà chúng tôi, hôm nay thật hân hạnh được gặp ngài. Ta cũng không quấy rầy ngài nữa, ngài nhớ ăn bánh chưng nhé! Tự tay ta gói đấy!" Nàng dùng đầu ngón tay nho nhỏ chỉ chỉ vào mình.

Làm Cần gì nhân mạnh như vậy? Là Chẳng lẽ ăn ngon đến mức sẽ cần rơi đầu lưỡi sao? Mai Đan Thanh rất muốn hỏi ngược lại.

Nhưng hắn còn không chưa kịp mở miệng, nàng cũng đã bị Tứ Nương lôi kéo chạy trốn mất dạng không thấy bóng dáng.

Hừ! Biết chạy là được rồi, hắn ghét nhất người ta nói hắn đẹp, mới vừa rồi cô nương nhỏ đó nói một tràng dài đã không biết nhắc đến từ đó bao nhiêu lần, vốn định ra lệnh đánh mông nàng thêm vài chục trượng nữa, nhưng mà đã chạy mất thôi coi như xong bỏ qua.

Xung quanh rất cực an tĩnh, hắn phát hiện đột nhiên nhớ lại khuôn mặt tươi cười mới vừa nhìn thấy kia, trong đầu cũng không tự chủ hiện ra giai điệu, hắn vội vàng nhanh chóng viết xuống.

Viết đến một nửa, hắn sờ sờ bụng, thuận tay cầm lên túi cái bánh chưng của tiểu cô nương đó, chăm chú ăn.....

Ừ! Ăn rất ngon.

Hắn rất nhanh đã ăn xong một cái.

Hắn đem tất cả những linh cảm vừa mới xuất hiện khi vừa gặp cô nương đó viết ra xong thành một bài hát xong, hài lòng gật đầu một cái, trong miệng khẽ ngâm nga khúc nhạc vừa rồi, sau đó cảm thấy bụng giống như không được thoải mái lắm.

"Tứ..... Tứ Nương....." Hắn ôm bụng, cảm thấy trong bụng quặn đau càng lúc càng có khuynh hướng nghiêm trọng.

Đây là tình huống trước nay chưa từng có.

"Tứ Nương....." Hắn đau đến cái trán cũng đỏ mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ hắn ăn đến hư bụng sao? Nhưng hắn vừa rồi không có ăn cái gì.....

Khoan đã! Ánh mắt của hắn chạy tới đồng lá mới vừa ăn xong, cảm giác được bụng quặn đau càng thêm kịch liệt.

"Chuyện gì? Chuyện gì?" Tứ Nương nghe được chủ tử kêu gọi, vội vàng buông tất cả hết mọi thứ đang làm trên tay xuống, chạy đến trước mặt Mai Đan Thanh, lại thấy sắc mặt hắn trắng bệch.

"Bánh chưng đó..... có độc."

Nói vừa xong, cả người hắn liền té ở trên người Tứ Nương, đem bà áp đảo đè trên mặt đất.

"Người đâu..... Cứu mạng a....." Tứ Nương lập tức oa oa kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Phanh!

Tiếng đập cửa đáng sợ hù dọa những người bạn nhỏ ở trong phòng, bọn họ vốn là đang nghe Song Hỷ kể chuyện xưa, không nghĩ tới ngờ lại xuất hiện một hung thần ác sát, tất cả mọi người theo bản năng ôm lấy thân thể mảnh mai của Song Hỷ, sợ quá liền đồng thanh khóc thành một đoàn.

"Nàng nói mau, là ai phái nàng tới hại ta ?"

Thân ảnh xinh đẹp vừa xuất hiện ở cửa đã nổi giận đùng đùng, miệng lập tức tuôn ra một tràng chỉ trích hung ác, tuyệt không hề để ý tới người ở bên trong đã bị dọa cho sợ đến phát khóc.

"Vương gia, không nên như vậy....." Tứ Nương ở phía sau nhỏ giọng cầu khẩn.

Bà không dám can, bởi vì Vương gia một khi đã nổi giận, bất luận kẻ nào cũng sẽ gặp tai ương.

"Tiên nữ tỷ tỷ..... ừ.. không phải là....." ngược lên đón nhận ánh mắt đặng đặng sát khí., Song Hỷ vội vàng đổi lời nói, "Vương gia, ta không hiểu ngài đang nói gì..... A!"

Thật là đau!

Song Hỷ nhìn khuôn mặt trước mắt, rõ ràng là xinh đẹp như vậy, bóng dáng thon thả mê người như vậy, nhưng sao là bắt người lại làm đau như vậy?

Nàng thật rất muốn bảo hắn buông tay, nếu không ngày mai làm sao giúp phụ thân viết công văn?

"Bánh chưng mà nàng đưa ta!" Hắn cắn răng nghiêng lợi nói.

"Ăn ngon không? Ta không có lừa ngươi đúng không? Có người còn nói ta có thể đem bánh chưng đi ra ngoài bán, sẽ kiếm được rất nhiều tiền."

"Thế thì tất cả mọi người trong thành sẽ bị nàng độc chết mới đúng chứ!" Hắn hung ác gầm nhẹ.

"A?" Cái miệng nhỏ Song Hỷ hé mở.

"A cái gì mà a?"

"Ai nói ? Bánh chưng của tỷ tỷ ta gói, là ăn ngon nhất khắp thiên hạ." Từng cô bé, cậu bé nhỏ nhỏ mập mập đứng ra, bắt bênh thay tỷ tỷ mình.

Mai Đan Thanh bắn ra một cái người ánh mắt giết người vô tình, lập tức liền thấy những gương mặt beo béo nhỏ xinh xấn đó co rúm lại chung một chỗ, oa một tiếng, nhào vào trong ngực Song Hỷ.

Cô bé kia vừa khóc, những tiểu hài tử khác cũng cùng nhau khóc lớn hơn nữa.

"Không cho phép khóc." Hắn ghét nhất tiểu hài tử khóc, mà bây giờ không phải chỉ là một đứa đang khóc, mà là một đồng!

"Được rồi, được rồi, đừng khóc, các người em đi tìm mẹ đi!"

Cô bé con mập mập nâng khuôn mặt khóc đến đỏ bừng, nghẹn ngào nói, "Nhưng tỷ tỷ không sợ sao? Nữ nhân xấu xa này quá hung dữ nha!"

"Nữ nhân xấu xa....."

Thanh âm của Mai Đan Thanh lạnh như băng giống như tới từ Địa Ngục, làm mọi người nghe lạnh cả mình.

"Cho người nói lại lần nữa, ta không phải thuộc loại người ăn hiếp trẻ con!"

Giọng nói hần mang theo uy hiếp, hù chết một đám trẻ con còn chưa dứt sữa, làm cho hiện trường khóc lóc đến càng thêm thảm thiết.

"Ngài không nên trẻ con hù dọa trẻ con như vậy." Song Hỷ dang tay ra, đứng chắn trước mặt đám trẻ con, giống như gà mẹ đang bảo vệ đàn gà con, mà hần là con chim ưng đáng sợ.

"Ta thấy ta nên mang mấy bạn nhỏ này đi chơi thì hay hơn."

Tứ Nương vội vàng chạy đến dẫn mấy oa nhi, túm được đứa nào thì túm, dẫn vào bên trong, mấy bé con còn lại cũng ngoan ngoãn chạy theo vào, bỏ lại một mình Song Hỷ đứng đó chiến đấu hăng hái.

"Tốt lắm, hiện tại nàng nên cho ta một câu trả lời thỏa đáng."

"Vương gia ——"

"Nàng hại ta đau bụng đến mức sắp chết, cho nên nàng phải bồi thường cho ta." Hần ngang ngược vô tình cắt ngang khi đứt nàng muốn mở miệng giải thích.

"Thường tiền sao? Ta..... Ta không có tiền." Đầu của nàng thấp đến không thể thấp hơn nữa.

"Hừ! Không có ư, cha nàng không phải là Huyện thái gia sao? Đường đường là Huyện thái gia mà lại không có tiền?" Hần từng chữ từng câu đều là giống như người đến để gây sự.

"Có..... một chút xiu tiền, nhưng phải thường bao nhiêu?" Không biết cha có nhớ nghe lời của nàng, tham ô một chút xiu hay không?

"Một trăm vạn lượng."

Nàng đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, thiếu chút nữa đụng vào cằm hần, đôi mắt to của nàng chớp chớp liên tục không ngừng, nếu bảo rằng cái ghế trước mặt nàng đang nhấc chân bước đi nàng cũng sẽ không ngạc nhiên đến như thế.

"Cái gì? Chẳng qua chỉ đau bụng chút xiu mà thôi, tại sao lại phải bồi hường nhiều tiền như vậy?"

"Thân thể của ta là vô giá."

"Sao người lại thích so đo như vậy?"

"Chuyện này không liên quan gì đến việc so đo cả!"

Không biết tại sao, nhìn thấy nàng là hần lại rất muốn ăn hiếp nàng.

Không thể trách hần, ai bảo nàng lại có đáng về làm người ta muốn bức hiếp trên chộc đến thế chứ?

"Nhưng ta nghĩ cha ta nhất định không có nhiều tiền như vậy, hơn nữa người có chắc chắn là ăn bánh chưng của ta mới có thể bị như vậy không? Nhưng những người khác ăn rồi cũng không có vấn đề gì mà!"

"Vậy nàng bảo ta thuộc loại người ăn tạp sao?"

Nhìn thấy bộ dáng hần giống như muốn đánh người, nhưng cho dù như thế, đáng về của hần vẫn không hề suy giảm vẻ đẹp chút nào.

Song Hỷ nhìn mặt của hần, không nhìn được phát ra một tiếng thở dài âm mộ.

"Nói thật..... Người thật là, thật là xinh đẹp nha!" Nàng quên rằng không thể nói hần xinh đẹp, nhưng theo trực giác bật thốt lên, chờ khi nàng phản ứng kịp lúc, thì lời đã nói ra khỏi miệng.

"Nàng!" Hần giận đến mức sắc mặt cũng xanh mét.

"A! Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không phải cố ý muốn mạo phạm ngài, ta chỉ là nói thật mà thôi."

"Rất tốt, đã như vậy, ta liền lấy chứng cứ tới." Hắn lấy từ trong lòng ngực lấy ra một thư xác nhận của đại phu, "Thư này đều có chữ ký cùng con dấu của tất cả đại phu trong thành, nói là ta ngộ độc thức ăn."

Đĩ nhiên trước tiên là hắn đi tìm thần y đại ca của hắn cứu mạng, sau đó mới phái người đi tìm những đại phu này ký tên và đóng dấu.

"Có lẽ là người ăn bánh chưng, sau đó lại ăn thêm cái gì khác nên mới bị ngộ độc thức ăn——"

Hắn lại cắt đứt phản bác của nàng, "Đại phu đã phụ chú nói rõ, xác định là bánh chưng gây họa."

"Cho nên....."

"Cho nên nàng phải thưởng ta một trăm vạn lượng." Hắn nói xong còn bắt chéo hai tay ở trước ngực, đáng về muốn xem nàng bồi thường thế nào với hắn.

"Nếu như ta không thưởng nổi thì sao?" Nàng thật sự rất muốn khóc nha! Trong nhà một đồng người sắp ăn không đủ no, không nghĩ tới mình có hảo ý lại còn có thể gây ra một mớ rắc rối lớn như vậy, làm sao có thể mở miệng nói chuyện với phụ thân cùng các di nương đây?

"Nếu như nàng không thưởng nổi, ta liền trực tiếp đi tìm cha nàng đòi vậy."

"Không thể! Không thể!" Song Hỷ vội vàng nói.

"Không thể thì nên làm gì?"

"Được rồi! Nếu vậy ta có thể đến làm công để trả nợ được không?"

"Làm công? Ta lại không thiếu nha hoàn."

"Ta biết gói bánh chưng, ta có thể đến nhà gói bánh chưng cho ngài ăn."

"Đề nghị quá dở hơi." Hắn tuyệt không muốn nhận.

"Nếu không..... Nếu không....."

"Như vậy đi! Liền phạt nàng đến nhà ta giúp ta giặt quần áo, ngày mai phải tới, không cho phép vọng tưởng chạy trốn, nếu không dù chân trời hay góc biển, ta nhất định sẽ tìm được nàng." Dù sao ai dám chọc tới hắn nhất định phải chết.

"Vâng." Làm sai chuyện sẽ phải đền bù, đây là cha nói, cho nên nàng cũng sẽ phụ chịu trách nhiệm tới cùng.

Đợi đến khi Mai Đan Thanh giống như một trận gió bay ra ngoài, Song Hỷ không thể làm gì khác hơn là nước mắt ầng ậng trở lại trong phòng, chuẩn bị viết một đồng lớn thư sắp xếp thông báo chuyện trong nhà một chút, sau đó chuẩn bị hành lý, ngày hôm sau sẽ dùng sức lực để trả nợ.

Ô ô! Một trăm vạn lượng đó nha! Chỉ sợ nàng làm đến chết cũng không trả nổi.

Hôm nay khí trời trong vắt không một gợn mây, trên đường phố vẫn náo nhiệt như cũ. Nhưng, bất quá đi ở trong giữa đám người, Song Hỷ cũng không làm sao thấy vui nổi, ngay cả hàng xóm láng giềng quen biết cùng nàng chào hỏi, nàng cũng cười có chút miễn cưỡng.

Thật ra thì cũng không có thể trách nàng, bởi vì hôm nay nàng sẽ phải tiếp nhận lấy sự sai lầm của mình, dùng cảm gánh vác trách nhiệm đã lỡ gây ra.

Nhớ tới bộ dáng hung ác phần nộ của tiên tử ca ca hôm qua có thể thấy hắn thật đau bụng đến chịu không nổi!

Nàng thật sự có lỗi mà, rõ ràng là muốn cảm tạ hắn, kết quả ngược lại đâm ra hại hắn thậm hại hơn, dù thế nào nàng cũng nên đến đó để bồi thường cho hắn.

Cho nên Song Hỷ à, mi phải nên tỉnh táo một chút, có lẽ phía trước tràn đầy nặng nề nguy nan hoặc là sóng gió, nhưng mi vẫn không thể trốn tránh.

Không bao lâu sau, nàng đã đến ngoài cửa Mai vương phủ, nàng vẫn rất thích những hàng mai xinh đẹp đứng thành hàng dọc rất nghiêm chỉnh bên ngoài kia, nàng cảm thấy xinh đẹp vô cùng, trong không khí phảng phất mùi hương ngào ngạt của hoa mai lan tỏa khắp nơi.

Có cơ hội, nàng cũng muốn thử trồng một vài gốc mai trước cửa nhà mình, học đòi theo nhà kẻ có tiền thử xem sao.

Mặc dù cha nàng là một Huyện thái gia, cũng lại là một thanh quan thanh liêm, nhưng mà đặc biệt có sở đào hoa, có tới ba nữ nhân thích một người đàn ông hoàng như cha nàng.

Bất quá cũng không có thể trách các bà ấy được, bởi vì cha nàng thật sự là có đủ đẹp trai. Một thư sinh quân tử vốn đã rất đáng để cho nữ nhân yêu thích, nếu là thư sinh đó có dáng vóc tuấn tú, lại thi đậu Huyện thái gia, thì càng có nhiều nữ nhân thích hơn, ngay cả nữ nhi Song Hỷ của ông cũng không thể kiềm lòng mà thích ông đó thôi!

Trước khi rời khỏi nhà, nàng viết một đồng lớn những lời dặn dò, ghi chép cặn kẽ những chuyện trong nhà cần chú ý một chút, hi vọng phụ thân thấy thế

sẽ hiểu.

Không có nàng ở bên cạnh chiếu cố, mọi người cũng cũng sẽ vẫn sống thật tốt đúng không?

Khi ra ngoài làm việc một mình, nàng cũng không nói với phụ thân là nàng sẽ đi đến nơi đâu, chỉ nói là có chuyện phải rời đi một chút, hy vọng phụ thân không cần phải tìm nàng, cũng không cần khăn trương.

Nàng sẽ dùng tốc độ nhanh chóng nhất để, giải quyết vấn đề của mình thật gọn ghẽ.

"Xin hỏi..... Ta muốn tìm Tứ Nương, có bà ấy ở đây không?"

Song Hỷ nhỏ giọng hỏi đại ca thủ vệ đứng ở cửa, chỉ thấy hắn uy phong凛凛, dáng vẻ giống như thiên binh thần tướng, tin tưởng chắc đủ để người nào đó có ý định đến gần thấy vậy liền chạy xa trăm dặm!

Nếu như hắn có thể ngăn cản nàng không nên vào đảm nhiệm chức phận bên trong ấy thì thật tốt biết bao.

Có thể kéo dài được ngày nào thì hay ngày ấy.

"Nàng là ai?"

"Ta là Song Hỷ."

"Nàng đi thẳng vào, đi tới tận cùng bên trong, sau đó đi về hướng bên phải, đi thẳng, quẹo trái, đến lần quẹo thứ ba sẽ thấy bà ấy đang ở đó."

Song Hỷ rất muốn xin vị đại ca này lập lại một lần nữa, bất quá nàng rất sợ bị đánh, vì vậy ngoan ngoãn gật đầu một cái, quyết định đi vào trước đã rồi tìm những người khác hỏi rõ ràng lần nữa.

Ngày hôm qua vội vã đi theo Tứ Nương đi vào, nàng cũng không có hảo hảo lưu ý nhiều đến bố trí tình huống trong Mai vương phủ, cho tới bây giờ đi vào đại trạch khuôn viên, nàng mới phát hiện bên trong thật là lớn đến mức không thể tin nổi, hơn nữa rất sạch sẽ, rất chỉnh tề.

Không cần phải nói, nhất định là bởi vì chủ tử quản rất nghiêm, cho nên bọn hạ nhân cũng không dám lười biếng, nên đem cả khu hoa viên tráng lệ này quét tước sạch sẽ đến mức có thể thấy lấp lánh.

"Chết thật rồi, ta nhất định bận rộn đến chết mất." Nàng tự lẩm bẩm nói.

Nàng vốn là muốn vào rồi tìm người để hỏi, lại phát hiện bên trong cũng không có người.

Thật kỳ quái á!

Có thể họ ở phía sau hay không?

Nàng lại đi vào bên trong, rốt cục phát hiện có người, nhưng mà đối phương giống như đang chạy trốn chết.

"Xin hỏi....."

"Ta không rảnh." Đối phương vội vã bỏ lại một câu, liền lướt nhanh qua bên người Song Hỷ.

"Ác! Cảm ơn." Song Hỷ nhỏ giọng trả lời, tin rằng đối phương nhất định không hề nghe được.

Nàng ngơ ngác đứng tại chỗ một lát, sau đó dường như nghe thấy có thanh âm truyền đến, nàng từ từ chuyển bước, hướng nguồn gốc thanh âm đi tới.

Có thanh âm thì nhất định có người.

Quả nhiên, nàng phát hiện có một đám người đang co cụm lại với nhau bên ngoài, hình như là nghe người nào đó kia đang nổi giận.

Khi Song Hỷ xâm nhập lên vào trong đám người, nghe được thanh âm càng thêm rõ ràng thanh âm, thì ra là đại chủ tử ở Mai vương phủ đang nổi giận.

Sáng sớm đã tức giận, nổi giận là chuyện rất không khỏe mạnh, vị Đại thiếu gia này thật là không hiểu được đạo dưỡng sinh nha!

"Ai cho phép ngươi chạm đến đồ vật trong phòng này? Các người không biết ta có quy định không thể chạm đến bất cứ thứ gì của ta hay sao?" Mai Đan Thanh thật sắp nổi điên, hắn thật vất vả viết ra được khúc nhạc kia, lại bị nữ nhân ngu ngốc kia làm thành giấy vụn thiêu hủy!

"Vương gia, xin tha mạng a! Nô tỳ thật sự không biết....."

A! Thật đáng thương cho tiểu cô nương! Thoạt nhìn bất quá chắc mới mười ba, mười bốn tuổi, hơn nữa số khổ bị người nhà bán làm nha hoàn, làm gì có biện pháp đọc sách biết chữ? Song Hỷ tràn đầy đồng tình suy nghĩ đầy cảm thông.

Nhìn thấy những người khác đầu cũng cúi thật thấp, bộ dáng vẻ rất muốn bước lên nói đỡ vài lời nhưng không ai có đủ dũng khí, Song Hỷ cũng rất muốn

giúp một tay, nhưng thấy người nam nhân trước mắt này dường như đang rất nổi giận như điên, rất muốn tìm người nào đó chém thành tám khúc.....

Đầu nàng không đủ cứng để đối chọi với hấn ta.

Cho nên lần trong đám người, Song Hỷ cũng học người ta cúi đầu thật thấp.

Nàng rất nghiêm túc cúi đầu, đột nhiên, nàng cảm giác được không khí bên cạnh có chút khác thường, tương đối mới mẻ, rộng rãi, nàng hướng bên phải liếc trộm một cái, chỉ thấy được người bên phải cách nàng tới mấy bước khoảng cách.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Nàng lại len lén nhìn qua bên phía trái, tình hình cũng giống như thế!

Thật kỳ quái nha!

Nàng đang âm thầm buồn bực lúc, ánh mắt đã thấy mặt đất dưới chân mình đã xuất hiện một đôi giày màu xanh xinh đẹp, phía trên còn thêu Phụng Hoàng.

Mang loại giày cao quý này, sợ rằng chỉ có một người.....

"Nàng rốt cục chịu tới rồi!"

Không thể nào? Nàng đã hòa lẫn rất tốt với quần chúng xung quanh mà, sao Đại thiếu gia này còn có thể nhìn một cái đã tìm ra nàng? Thật là khủng khiếp!

Song Hỷ chậm rãi ngẩng đầu lên, hướng về phía nhìn nam nhân xinh đẹp trước mắt khẽ cười một tiếng. "Xin chào!"

"Chào cái gì?" Mặt hấn lạnh như băng gầm nhẹ, rõ ràng đáng vẻ tâm tình không được tốt lắm.

"Ách!" Nàng lại ngoan ngoãn cúi đầu, hi vọng bộ dáng ôn thuần này của mình sẽ làm hấn bớt giận một ít.

"Nàng phân xử thử xem, ta xử phạt nàng ấy như vậy, có phải đáng tội nàng ấy hay không?"

"Chuyện gì?" Nàng mặc dù vừa mới tới hiện trường, nhưng vẫn rất cố gắng thử tìm hiểu mọi chuyện.

"Ta cũng đã thông báo, đồ của ta không thể lộn xộn, nhất là những thứ mà tự tay ta viết. Vậy mà, kết quả tên ngu ngốc này cứ nhiên đem bài hát hay nhất mà ta mới sáng tác đốt sạch, nàng có biết cho dù đem á ngu ngốc này đốt thành tro cũng không thể thương nổi cho ta hay không?"

Nam nhân này thật hung dữ quá, sao lúc trước nàng có thể cho rằng hấn ta có dáng dấp giống nữ nhân thì nhất định cũng sẽ rất ôn nhu, nói chuyện nhẹ nhàng, lời nói nhỏ nhẹ. Thì ra hấn chẳng qua là bề ngoài giống như ôn nhu như mà thôi, bên trong vẫn lại là một gã nam nhân tự cao tự đại, cho mình là đúng. Song Hỷ lẳng lặng tự nhủ ở trong lòng tự nói với mình, ngàn vạn lần không nên chọc giận người nam nhân trước mắt này.

Nguyên nhân chủ yếu là bởi vì mình thiếu hấn một trăm vạn lượng, con nợ không thể đắc tội với chủ nợ.

Bất quá nàng nhìn thấy tiểu cô nương quý gồi bên kia, lòng bàn tay cũng đã sưng đỏ, có thể nhất định vừa mới bị đánh. Mặc dù không phải thuộc loại dùng roi tàn nhẫn quất thẳng toàn thân, giống như những nhà giàu khác có tiền khác dùng cách dã man đó để giáo huấn thuộc hạ phạm sai lầm, có đôi khi còn có thể đánh ra chết cả nhân mạng người đấy!

Đây là những vụ án nhỏ mà cha nàng thân là Huyện thái gia thường thường xử lý, làm nàng vẫn cảm thấy những nha hoàn hoặc gia đình khi đó thật đáng thương.

Cho nên nhà bọn họ không nuôi nha hoàn, chỉ có một A Canh ca tạm thời đến giúp một tay, giúp phụ nàng mang những đồ dùng nặng nề, những chuyện khác trong nhà đều do một mình nàng làm.

Dù sao khi cha nàng vẫn chưa thi đậu chức Huyện thái gia, tất cả mọi chuyện trong nhà đều do một tay nàng xử lý.

"Nếu như là vật rất quan trọng như thế....."

"Ừ!" Mai Đan Thanh chuyên chú gật đầu một cái, mong đợi Song Hỷ nói tiếp.

"Thì ngài nên tự mình cất thật kỹ, nếu không những người khác làm sao biết đó là vật quan trọng chứ? Hay nói đúng hơn, nếu tiểu nha hoàn này biết đọc chữ, cũng sẽ không đến nơi này để bị người ta ngược đãi."

Lời của Song Hỷ vừa nói xong, mọi người vốn đang cúi đầu thật thấp bèn hơi nâng lên một chút xú.

Đây là tiểu cô nương này từ nơi nào tới, cứ nhiên lại thay tiểu nha hoàn đáng thương kia nói ra lời chánh nghĩa, thật là..... Không muốn sống nữa sao?

Mọi người lập tức di chuyển cách Song Hỷ thật xa, trong ánh mắt tràn đầy tội nghiệp, đồng tình cùng thương hại, trong lòng của mỗi người cũng âm thầm

suy nghĩ, sẽ mua hoa tươi cùng trái cây đến để cúng tế nàng, nàng cứ an tâm đi đi!

Quả nhiên sắc mặt nam nhân ở trước mắt trầm xuống, giống như là từ loài người tức giận bị biến thành một pho tượng mặt không hề có cảm xúc....

Song Hỷ nhìn thấy hán đường như không tức giận nữa, không nhịn được trong lòng giống như đã trút xuống được một tảng đá lớn, âm thầm tự nhủ: may mắn thay, nam nhân này mặc dù tính khí giống đường như không được tốt lắm, nhưng ít nhất còn có thể nói đạo lý.

"Cho nên ý của nàng là, ta cũng phải chịu một nửa trách nhiệm?" Khẩu khí của hán cũng không đặc biệt sắc bén hoặc cao giọng nhấn mạnh, nhưng ngay lập tức có một lực áp bức vô hình làm người ta hoảng sợ muốn nhấc chân bỏ chạy.

"Không không không."

Sắc mặt của hán hơi hòa hoãn một chút, "Không phải sao?"

Cho là nàng rốt cục đã hiểu rõ hán là không dễ chọc hán, muốn tạm thời cứu vãn, nào biết nàng càng thêm không biết sống chết, tự đem mình đẩy vào vực sâu không đáy.

"Người cũng phải chịu hơn phân nửa trách nhiệm."

Lời này vừa nói ra, Mai Đan Thanh lập tức không nói hai lời nắm bả vai mảnh khảnh của Song Hỷ, sau đó nhìn Tứ Nương hằm hừ, "Tứ Nương, ta muốn người này sáng sớm mỗi ngày bưng nước rửa chân cho ta."

"A?" Song Hỷ có chút kinh ngạc, nhưng lại nghĩ đến mình là tới nơi này làm công trả nợ, lại thêm bưng nước rửa chân, cũng không sao.

Nhưng Tứ Nương cùng những người khác miệng lại há thật to, người xem ta, ta xem người, phảng phất như không thể tin được lời nói mình nghe được.

Nước rửa chân?!

Không phải Vương gia luôn luôn ghét nhất bị người ta đụng đến thân thể của hán sao? Sao lại muốn tiểu cô nương xa lạ này giúp hán bưng nước rửa chân?

Ánh mắt của mọi người toàn bộ rơi vào trên người Song Hỷ một bộ dạng thấy chết không sờn, trong lòng cũng không khỏi cảm thán, xem ra oa nhi xinh đẹp này đã chọc giận người biến thái nhất trong phủ..... Ác! Không, là chủ tử khó phục vụ nhất, cuộc sống tương lai nhất định sẽ là rất khó khăn trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

"Song Hỷ, rời giường nhanh lên một chút!"

Song Hỷ bị đánh thức, nàng mở đôi mắt vẫn còn mờ mịt vì say ngủ mơ hồ nhìn Tứ Nương đang đứng trước mắt, cũng vẫn còn buồn ngủ mơ mơ màng màng trước mắt giống nàng.

"Tứ Nương, có chuyện gì?"

"Con đừng quên hôm nay, phải đến giúp Vương gia bưng nước rửa chân."

Song Hỷ nhìn bên ngoài một chút, trời còn chưa có sáng, rửa chân cái gì?

"Tứ Nương, để cho con ngủ thêm một chút nữa nha, lát sẽ đi."

Vừa mới đến nơi ở mới, hơn nữa lại là lạ giường, nàng thật vất vả trăn trở mãi mới ngủ được, lúc này mà phải rời giường, thì thật là một chuyện rất thống khổ.

Cho dù oi như bình thường nàng cũng thức dậy rất sớm, nhưng hiện tại giờ mới canh tư mà thôi, có thể là quá sớm một chút hay không?

Tứ Nương cũng không có biện pháp. Vương gia ban đêm giống như chú mèo sống về đêm, Vương gia buổi tối không thể ngủ được, thường hay ngủ vào ban ngày, cho nên bây giờ tinh thần hán còn rất tốt, chờ Song Hỷ bưng nước rửa chân cho hán.

"Vương gia bình thường thoát nhìn hoàn hảo, nhưng nếu tính bướng bỉnh nổi lên, sẽ làm cho người ta không chịu nổi. Con phải cẩn thận một chút, đừng nói bậy chọc hán tức giận." Tứ Nương cẩn thận dặn dò, sợ rằng tiểu cô nương Song Hỷ này sẽ phải chịu tổn thương.

"Vâng!" Xoa xoa ánh mắt, Song Hỷ miễn cưỡng bò dậy, sau đó nhanh chóng rửa mặt một phen, liền rồi phóng tới phòng bếp nấu nước nóng.

Chuẩn bị xong, Song Hỷ bung nước rửa chân nóng hổi đi tới cửa phòng chủ tử, lại phát hiện cửa đã mở ra. Nàng đi vào thì liền, đã nhìn thấy trên mặt Mai Đan Thanh lộ ra ánh mắt chờ đợi sẽ hảo hảo hành hạ nàng thật nhiều, làm nàng có cảm giác rất không thoải mái.

Chẳng lẽ nam nhân này vì chút chuyện nhỏ đó, liền suốt đêm không ngủ à? Hay là đặc biệt hy sinh giấc ngủ để giận dữ chuyện nhỏ như hạt đậu này?

Sẽ có người như thế sao?

Bất quá Song Hỷ cho dù có bao nhiêu nghi ngờ cũng không dám ăn nói lung tung nữa, nếu không lại chọc hấn không vui, cuộc sống của nàng nhất định lại càng không tốt hơn.

"Vương gia, nước rửa chân xong rồi." Nàng bày ra dáng vẻ khéo léo nghe lời, đem nước nóng hổi đặt ở bên chân của hấn.

"Ừ!" Mai Đan Thanh đáp nhẹ một tiếng, lại rồi không có thêm bất kỳ động tác nào.

Song Hỷ cảm giác được có một luồng ánh mắt nóng rực vẫn nhìn chăm chăm nàng, căn bản muốn trốn tránh cũng không được, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngẩng đầu lên đón nhận vẻ mặt không vui của hấn.

"Tiếp tục đi! Nhìn ta làm cái gì?"

Không thể nào? Còn phải muốn nàng giúp hấn cởi giày sao? Nàng cảm thấy hấn nhất định là cố ý, nhưng vẫn nghe lời giúp hấn đem giày cởi xuống, sau đó cầm lên khăn lụa giúp hấn rửa chân.

Lần đầu tiên sờ tới chân nam nhân, trái tim của Song Hỷ nhảy loạn đồn dập, có loại cảm giác nói không ra lời.

"Lần đầu tiên sờ nam nhân sao?"

Nàng đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, bật thốt lên, "Sao ngài biết?"

Trên gương mặt xinh đẹp của hấn mang theo vẻ châm biếm, thông thả nói: "Bởi vì mặt ngài đỏ giống như mông khi, đâu ai mù mà nhìn không thấy chứ?"

Song Hỷ vội vàng cúi đầu nhìn bóng mình trong nước, phát hiện mặt mình thật đúng là hồng đến không thể tin nổi.

"Dĩ nhiên, người ta vẫn còn là tiểu thư khuê tú các đấy! Không phải là loại nữ nhân tùy tiện. Nếu như không phải vì chịu trách nhiệm, ta cũng không cần ủy khuất mình mà ở cái chỗ này giúp ngài rửa chân."

"Bây giờ ngài là đang oán trách sao?" Hấn đột nhiên dùng chân đạp trên vai phải của nàng, nước lập tức thấm xuống bộ y phục trên người của nàng.

"Sao ngài làm như vậy?"

"Dám phản kháng chủ nhân sao?"

"Ta..... Ta....." Nàng muốn lui về phía sau, nếu không một lát nữa ngực của nàng cũng sẽ bị nước thấm ướt. Vừa rồi, bởi vì phải rời giường quá vội vàng, nên nàng quên không mặc áo yếm.

Dường như phát hiện nàng có cái gì không đúng, trông mặt xinh đẹp của Mai Đan Thanh trượt đến ngực của nàng, theo y phục ướt phoi bày ra, cảnh xuân quang xinh đẹp như ẩn như hiện.

Song Hỷ cố gắng cúi thân thể xuống, không để cho hấn thấy, hơn nữa còn muốn đem chân của hấn kéo ra, nhưng nàng vẫn chưa kịp cử động, chân trái của hấn vẫn còn ở trong nước ngay lập tức giẫm lên vai trái của nàng, làm cho nước thấm ướt nhiều hơn nữa.

Song Hỷ không kịp suy nghĩ, gằm nhẹ nói: "Người làm cái gì vậy?"

Hấn không trả lời, chẳng qua là vẫn nhìn chăm chú vào ngực của nàng.

Y phục ướt đầm dán sát vào da thịt, gò ngực sữa xinh đẹp của thiếu nữ vì vậy nổi lên, trên đỉnh núi có một hạt châu đỏ ửng nổi cộm lên, thoát nhìn hết sức mê người.

Song Hỷ muốn dùng hai tay che kín mình, lại bị hấn nhanh hơn một bước bắt được.

"Người buông ta ra."

"Không muốn." Xuân quang tuyệt vời như vậy làm sao có thể bị che lại?

"Người đừng như vậy, nếu không ta....."

Lời của nàng cũng còn chưa nói xong, đã bị đôi môi bá đạo của hắn đã đặt lên, mút vào thật sâu hương thơm ngọt ngào của nàng thật sâu.

Nàng gần như sắp bị hắn cắn nuốt hết, nhưng vẫn đoán không ra ánh mắt kỳ quái trên mặt hắn là cái gì, duy nhất có thể biết là ánh mắt nóng rực của hắn làm nàng không biết nên làm như thế nào.

"Vốn là muốn hảo hảo trừng phạt nàng dám mưu hại bản Vương gia thiếu chút nữa thì chết, ta đã chuẩn bị công việc để cho nàng làm đến chết....." Hắn chậm rãi nói, trong đôi mắt lóe ra ánh sáng trong suốt, sau đó dùng ngón tay lôi kéo y phục của nàng, "Hiện tại ta đã thay đổi chủ ý."

"Thay đổi chủ ý gì?"

Nhất định không phải là chủ ý gì tốt. Song Hỷ nghĩ như vậy.

Mất thấy tay của hắn muốn kéo y phục của mình ra, nàng theo bản năng dùng sức giãy giụa, xoay người muốn chạy đi, nhưng là hắn nhanh hơn một bước, bắt được cổ áo của nàng.

"Nếu như không muốn ta thô lỗ xé nát nó, tốt nhất không nên phản kháng ta."

Lời Mai Đan Thanh vừa ra khỏi miệng, Mai Đan Thanh cũng cảm thấy rất bất ngờ, mình lúc nào lại đối xử thô lỗ với nữ nhân như vậy?

Song Hỷ quả thật ngoan ngoãn an tĩnh lại, nhưng cũng hiện lên vẻ không cam lòng, trong ánh mắt nhìn hắn cũng hiện lên vẻ không cam lòng.

"Ta không cử động, ngươi không nên xé nát quần áo của ta."

"Nàng đang phát run, ta cũng sẽ không ăn nàng." Hắn lắm bả nói, sau đó đem môi chôn ở giữa cổ nàng, bàn tay chậm rãi vuốt ve ở trước ngực của nàng.

Song Hỷ dùng hết tất cả tự chủ, mới buộc được mình không nhấc chân bỏ chạy.

"Không thể....." Mặc dù hắn vuốt ve làm nàng có cảm giác rất thoải mái, nhưng như vậy là không đúng.

"Tại sao không thể?"

"Ta..... Ta còn chưa từng....." Nàng không biết phải nói tiếp như thế nào?

Hắn mới không quan tâm, trên thực tế, từ phản ứng ngượng ngùng của nàng, hắn đã sớm đoán được nàng muốn nói cái gì.

"Ta chính là thích nàng chưa từng bị bất cứ nam nhân nào chạm qua."

Nói xong, hắn nghiêng thân tới trước muốn hôn nàng, lại bị nàng dùng sức đẩy ra, "Nếu ngươi không ngừng, chúng ta phát sinh quan hệ thì, ngươi sẽ phải cưới ta."

Hắn rốt cục dừng lại, cau mày nói: "Cưới nàng?"

"Đúng vậy."

"Không muốn."

"Vậy ngươi cũng đừng nên làm như vậy." Nước mắt đã vòng quanh bờ mi của nàng, đảo quanh ở đáy mắt, "Nếu không ta nhất định sẽ tự sát, bảo toàn trong sạch."

Nhìn thấy dáng vẻ nàng sắp khóc của nàng, tâm hắn lại có chút mềm nhũn, hơn nữa trong đầu còn có giai điệu chậm rãi ai oán vang lên.....

"Được rồi! Lần này tạm tha cho nàng, lần sau nếu còn dám quyến rũ ta, ta cũng sẽ không khách khí đem nàng ăn sạch, đừng quên rằng ta cũng không phải là người tốt." Bỏ lại một chuỗi lời nói, hắn thẳng bước nhanh chóng đến trước bàn đọc sách, vùi đầu viết.

Cảm xúc của Song Hỷ vẫn chưa kịp khôi phục như cũ, chỉ có thể giống như một tiểu hài tử bị giật mình dọa cho sợ hãi, đứng sững sờ ở tại chỗ.

"Còn không mau biến đi!"

Nàng vội vàng khăn trương đem y phục sửa sang lại hoàn hảo, vốn là muốn lập tức xông ra, sau đó lại nghĩ đến việc được Tứ Nương giao phó, vì vậy liền nhỏ giọng hỏi: "Vương gia, bữa ăn sáng ngài muốn ăn cái gì?"

"Không ăn." Hắn giận đến no rồi.

"Không thể không ăn....."

Nàng đang chuẩn bị nói với hắn không ăn bữa ăn sáng đối với thân thể không tốt, lại thấy hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng chằm chằm.

"Được rồi!" Nàng có thể làm gì? Mạnh mẽ dạy dỗ hắn sao? Không ăn thì nhất định không ăn vậy.

"Chờ một chút."

Song Hỷ bị gọi lại, mới vừa quay đầu, liền phát hiện hắn đứng lên, từ bên trong tủ lấy ra một cái áo khoác xinh đẹp, sau đó sai bước đi về phía nàng, đem nàng bọc lại thật chặt.

"Ta không lạnh a!"

"Nàng muốn ăn mặc như vậy mà đi ra ngoài sao? Không sợ nam nhân nào nhìn thấy liền đem nàng kéo tới phòng chứa củi sao?" Nghĩ đến loại hình ảnh này, không biết tại sao, hắn bỗng nhiên có một loại xúc động muốn đem nàng khóa chặt bên mình, không để cho những người khác nhìn thấy.

"Ác!" Nàng cũng rất sợ a!

"Lui ra đi!" Hắn hạ giọng ra lệnh.

"Vâng."

Song Hỷ ôn thuận tiêu sái bước tới cửa, trong đầu còn đang suy nghĩ nam nhân này dường như có lúc cũng không hư tổn như vậy, lại nghe hắn tiếp tục lên tiếng ——

"Bất quá nếu như nàng tự mình làm bữa ăn sáng, ta liền sẽ ăn."

"Song Hỷ, tới đây, Vương gia thích ăn thứ này."

Từ Nương vừa nghe thấy Mai Đan Thanh nói muốn ăn thức ăn mà do tự tay Song Hỷ nấu, cao hứng vô cùng, nghĩ thầm, Vương gia rốt cục đã chịu ăn uống rồi.

Nhưng do Song Hỷ không biết Mai Đan Thanh đã mấy ngày nay vẫn chưa ăn uống gì, còn tưởng rằng hắn nhất định là ăn no rủng mỡ, mới có thể cố ý muốn nàng động thủ nấu đồ cho hắn ăn.

Không phải hắn đã từng nói rằng nàng mà gói bánh chưng sẽ đầu độc chết hết, đem mọi người trong thành độc chết sao? Vậy giờ hắn còn dám ăn đồ nàng nấu sao? Thật không biết hắn đang suy nghĩ cái gì?

"Con biết không? Vương gia mấy ngày nay đều không ăn gì cả, không biết đang lo lắng cái gì?"

"Lo âu?"

"Đúng vậy! Con có biết ngài ấy sáng tác ca khúc không? Tất cả các ca khúc, điệu nhảy nổi tiếng trong thành này toàn bộ đều là Vương gia viết ra đó, mỗi một bản đều rất hay, con có từng nghe chưa?"

Song Hỷ chưa từng nghe qua, bởi vì những thứ phong hoa tuyết nguyệt (ăn chơi hoa lệ) kia hoàn toàn không thể xuất hiện trong cuộc sống của nàng. Bất quá không thể tin được nam nhân kiêu ngạo có cá tính phách lối khó hầu hạ, không hề phù hợp với cùng về bề ngoài một chút lại có thể phổ nhạc, thật là làm nàng có chút kinh ngạc.

Nghe cha nói qua, những người có tài thường hay có cá tính cổ quái một chút, nàng nghĩ, nàng cũng không nên so đo nhiều với hắn làm gì.

"Hắn bữa giờ cũng không ăn gì sao?" Bộ muốn trở thành thần tiên chắc?

"Trước đó có ăn một chút xiu! Nhưng từ khi ăn bánh chưng mà con mang đến làm, mấy thứ ăn trước đó đều ỏi sạch sẽ, sau đó đại phu có dặn bảo ngài ấy nên ăn thức ăn lỏng, nhưng ăn mấy thứ lỏng lẽo ấy làm sao mà no được? Lần này chính miệng Vương gia lại nói muốn ăn thức ăn, thật sự là quá tốt. Song Hỷ, sau này con nhớ phục vụ Vương gia cho tốt hơn, hầu hạ ngài ấy như cha con nhé."

Cha con cũng không khó phục vụ như hắn vậy đâu! Hơn nữa cha ta cũng sẽ không giống như hắn động thủ động cước với người nhà..... Song Hỷ ở trong lòng âm thầm lâm bầm lâu bầu.

Nghĩ đến nụ hôn bá đạo vừa rồi của hắn, mặt Song Hỷ không nhịn được nóng lên.

"Đi? Sao mặt con lại đỏ như vậy?" Từ Nương phát hiện mặt của nàng đỏ ửng, nghĩ rằng nàng đứng gần bếp lửa quá.

"Con đến đằng đó xem thức ăn đã thái xong chưa, chỗ này lửa củi nóng quá, không tốt cho làn da của thiếu nữ đâu."

"Ác!"

Song Hỷ cứ như vậy bị đuổi chạy tới qua bên cạnh đi rửa rau, xắt thức ăn, sau đó an tĩnh một lát, lại nhẹ giọng hỏi: "Từ Nương?"

"Ừ?"

"Nói thật nha, Vương gia thật là xinh đẹp! Ngay cả nữ nhân như con nhìn ngài ấy cũng thật hâm mộ, Tứ Nương biết không da tay của ngài ấy sờ vào thật mịn màng nha! Không giống tay con quá mức thô kệch."

"Dĩ nhiên, mạng của ngài ấy tốt nên mới có người hầu hạ. Con mặc dù cũng là thiên kim tiểu thư, bắt quá nhưng không phải là do trời sanh, mà là cha của con cố gắng thi đậu được công danh mới có thể đem vinh quang về cho gia tộc. Mặc dù là Huyện thái gia danh tiếng vang dội, nhưng trong nhà ngay cả một người giúp việc cũng nuôi không nổi." Tứ Nương vừa rang thức ăn vừa nói.

"Thật ra thì cũng hoàn hảo nữa! Người trong nhà nhiều, có thể tiết kiệm một chút thì tiết kiệm một chút."

"Con cũng thật là đáng hoàng, con cùng cha của con cũng không phải là ruột thịt, lại muốn giúp ông ấy chiều cổ cả nhà. Đây chính là gánh nặng rất nặng, huống chi đệ đệ muội muội trong nhà con còn nhỏ như vậy, dựa hết vào một mình con làm sao được?"

"Cho nên con mới không hy vọng chuyện của con liên lụy đến bọn họ. Tứ Nương, con hi vọng người có thể giúp con một chút."

"Giúp thế nào?"

"Con có thể ở chỗ này nấu ba bữa hay không? Mặc dù con đã hứa với Vương gia muốn là sẽ tới nơi này làm nha hoàn trả nợ phục vụ trả nợ ngài ấy, nhưng trong nhà còn cần con, cho nên....."

"Không phải con muốn một mình chạy hai nơi chứ?"

"Vâng!" Song Hỷ gật đầu một cái.

Tứ Nương nhìn nàng một lát, nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của nàng, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu dĩ thử dài, "Được rồi! Nhưng con như vậy sẽ quá mệt mỏi."

"Dù sao đều cùng ở trong thành, con chạy tới chạy lui cũng tiện, con chỉ muốn giúp đệ đệ muội muội của con nấu xong ba bữa là được rồi. Tứ Nương, người không cần lo lắng, con sẽ không chạm đến chút thức ăn nào trong Vương phủ đâu, mỗi tháng con sẽ góp thêm chút ít tiền cùi lữa."

Tứ Nương đột nhiên rất thần thần bí bí tiến tới bên cạnh nàng nói: "Nha đầu nguốc, Vương gia đối với chuyện ăn uống cũng sẽ không keo kiệt, cho nên có thể du di một chút, chỉ riêng chuyện thức ăn nuôi sống cả nhà lớn nhỏ hơn hai mươi miệng ăn cũng là chuyện bình thường, bắt quá tuy nhiên cũng nên kín đáo một chút mới được."

"Có thể như thế được không?"

"Dĩ nhiên có thể. Con chỉ cần nhớ kỹ một điểm, coi như là Tứ Nương nhờ con."

"Điểm nào?"

"Đối với Vương gia dễ dàng tha thứ một chút, thông cảm nhiều một chút."

"Tại sao? Hắn muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, còn chưa đủ tốt số sao?"

"Thật ra thì, về vật chất ngài ấy không phải thiếu, nhưng về tinh thần thì....."

"Tinh thần? Hắn có vấn đề gì sao?" Thì ra là phương diện tinh thần có bệnh sao?

Song Hỷ biết loại bệnh đó, tiểu Vân hàng xóm của nàng khi còn bé, bởi vì người yêu của mình có mới nới cũ, bị hắn vứt bỏ sau đó liền nổi điên, có một ngày bị người ta phát hiện nàng treo cổ tự sát trên xà ngang nhà mình.

Song Hỷ khi đó thương tâm thật lâu, cho đến khi dời đến kinh thành, mới không nhớ tới chuyện thương tâm đó nữa.

Không nghĩ tới hắn bề ngoài thoạt nhìn xinh đẹp và hoa lệ, dáng vẻ giống như một con Phượng Hoàng xinh đẹp, nội tâm cũng không trọn vẹn như vậy, ừm..... Nàng sẽ đối tốt với hắn một chút vậy!

"Con đã nấu xong cháo và thức ăn, để con mang đến cho ngài ấy."

"Tốt quá cho dù giờ con có nấu độc được, Vương gia hiện tại nhất định cũng sẽ ăn vui vẻ."

"Làm sao có thể? Hắn cũng đâu có không phải là ngu ngốc!" Hơn nữa nàng cũng không phải ngu ngốc, có ai sai lầm một lần lại tái phạm lần nữa, sai lầm đâu tốt gì sao còn có thể tái phạm!

Tứ Nương nhìn gương mặt khả ái của Song Hỷ, còn có ánh mắt chuyên chú, trong lòng bà suy nghĩ, nàng thật là một cô nương tốt, hơn nữa còn là một cô gái xinh đẹp hiếu thuận, bà tin tưởng rằng Vương gia nhất định cũng đã chú ý tới, mới có thể yêu cầu Song Hỷ phục vụ hắn.

Là gặp đúng người rồi được sao? Hắn biết mình đã gặp được người mà lão thiên gia đã chỉ định sao? Hay là thân thể của hắn, tim của hắn đều đã cảm nhận được, nhưng ánh mắt vẫn còn bị che phủ?

Tử Nương hi vọng Song Hỷ là người có thể mang đến hạnh phúc cho Vương gia, cũng hi vọng hai bên trước khi phát hiện ra chân tâm của nhau, sẽ không bị quá nhiều tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

"Vương gia, ăn cơm ạ."

Bận rộn đến tối trời tối đất, nam nhân nghe được bên tai truyền đến thanh âm sợ hãi, không nhịn được phát tay một cái, "Cút."

Những lời như thế Song Hỷ tuyệt không ngoài dự tính của Song Hỷ sẽ nghe được, trước kia nghe không quen, hiện tại phát hiện chỉ cần không nghiêm túc nghe là được.

Hắn dường như từ sau khi buổi sáng đùa giỡn với nàng, dường như vẫn ngồi ở trước bàn đọc sách cho đến bây giờ, động cũng không động quakhông hề nhúc nhích.

Phụ thân nói người sử dụng trí nhớ óc là cực khổ nhất, bởi vì thể lực thì có thể bổ sung rất dễ dàng, nhưng suy nghĩ đầu óc mà bị suy nhược thì cần phải có một thời gian rất lâu mới có thể khôi phục.

Nàng quyết định nhất định phải làm cho hắn ăn đủ no, bởi ăn no rồi mới có thể tiếp tục công việc.

Song Hỷ cầm món cháo hải sản nấu tỉ mỉ trong tay, lẳng lặng tiêu sái đến bên cạnh Mai Đan Thanh, sau đó dùng thìa múc một miếng, cũng thổi cho nguội.

Trong lúc này, hắn ngay cả đầu cũng không có hề ngẩng lên, hoàn toàn xem nàng như không khí.

Như vậy tốt hơn.

"Tối đây nào, người cứ tiếp tục bận rộn, mở miệng ra là được rồi." Nàng dùng ngữ điệu dụ dỗ muối mè không thích ăn cơm của mình, ôn nhu nói.

Chỉ thấy hắn giống như đang rất chuyên tâm suy tư điều gì đó, ngẩng đầu lên liếc nàng một cái, liền há mồm ra, để cho nàng dứt từng miếng từng miếng cháo vào.

Bút trong tay chưa hề dừng lại, thìa đưa lên miệng cũng không hề dừng lại.

Vốn định đi vào, Tử Nương vừa nhìn thấy, lập tức dừng bước, khiến cho bọn nha hoàn đi theo phía sau bà thiếu chút nữa té bổ nhào vào người bà.

"Tử Nương, sao vậy?" Tiểu Quang vội vàng bảo vệ cái mâm trong tay, tránh cho thức ăn nghiêng ngã.

"Suyt! Chúng ta đi ra ngoài trước đi!"

"Dạ?"

Mọi người vẫn chưa hiểu tình huống ra sao, Tử Nương đã đem các nàng đẩy tới bên cửa sổ, nhất thời bên cửa sổ bỗng dưng thêm sáu đôi mắt len lén nhìn tình cảnh bên trong, ánh mắt mọi người không khỏi cũng mở thật to.

Không thể nào? Mấy ngày nay Vương gia không thích ăn bất cứ gì, nay chẳng những ăn, mà hơn nữa còn giống như một tiểu hài tử, để cho nha hoàn mới tới dứt.

Nhất là tiểu Quang, nàng rất cảm tạ Song Hỷ, bởi vì ban đầu chính là Song Hỷ giúp nàng nói chuyện trần tình, nàng mới không bị xử phạt theo gia quy, đã vậy tỷ ấy còn bị nàng liên lụy phải bưng nước rửa chân cho Vương gia mỗi ngày.

Đối với Song Hỷ vô hạn cảm kích, còn có một người khác.

Song Hỷ ngoan, quả nhiên không uổng công Tử Nương thương con, hiện tại cũng đã có thể hảo hảo chiếu cố Vương gia, sau này bà không cần lo lắng nữa.

"Các người đến phía trước làm việc đi! Nơi này giao cho Song Hỷ là được rồi."

Từ đó về sau, chỉ cần chuyện có liên quan đến Mai Đan Thanh, tất cả mọi người sẽ nói: giao cho Song Hỷ là được rồi.

Cứ như vậy, Song Hỷ ở Mai vương phủ bắt đầu nàng cuộc sống mới.....

"Song Hỷ!"

"Có!"

"Ta muốn đi tắm, nàng công ta đến đó."

Nàng là một cô nương nha! Làm sao công?

"Ta....."

"Còn mạnh miệng, rốt cuộc ai là chủ tử!" Mai Đan Thanh không nhịn được găm nhẹ.

"Vâng"

Tranh cãi cùng với hấn, tuyệt đối không có kết quả tốt. Song Hỷ không thể làm gì khác hơn là khổ sở ngồi chồm hồm, chờ Đại vương gia vô lý đó nhảy lên lưng của nàng, để cho nàng công đi tắm.

May mắn hấn không vô lý đến mức muốn nàng tắm cho hấn.

Hôm sau ——

"Song Hỷ!"

"Có!"

"Ta muốn đi ngủ."

"Vâng"

"Trước tiên nàng cởi sạch sẽ nằm xuống."

"Cởi hết?"

"Trước để cho muỗi trong phòng ta ăn no, nếu không bọn chúng cắn ta thì làm sao bây giờ?" Hấn nói chuyện thật bình thản.

Lấy thân cho muỗi đốt? Thật là quá âm hiểm, bộ hấn nghĩ đang diễn tuồng Nhị Thập Nhị Tứ Hiếu sao? (Gương sáng về hai mươi bốn người con hiếu thảo)

"Thế nào? Có ý kiến gì sao? Nếu không ta sẽ đến đòi cha nàng một trăm vạn lượng đó....."

"Được, ta đi."

Song Hỷ không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngồi ở trong phòng, để cho muỗi công kích, đợi đến khi đầu bị chích đến sưng đỏ, mới khóc sụt sùi đi ra mời Mai Đan Thanh đi vào ngủ.

"Khóc?"

Đúng vậy a! Nếu không ngroi thử ngồi đó để muỗi đốt thử xem! Vừa đau vừa nhột vừa ngứa. Những con muỗi đó dường như do hấn nuôi dạy vậy, hạ miệng tuyệt không thương hương tiếc ngọc, nhìn thấy máu liền hút. Song Hỷ cố nén nước mắt, ở trong lòng âm thầm lẩm bẩm.

"Được rồi! Ta ân chuẩn cho nàng hôm nay có thể đến Ôn Tuyền (suối nước nóng) dành riêng cho ta." Hấn nhìn chăm chăm vào vết sưng đỏ trên mũi nàng, thoát nhìn..... thật là xấu xí.

Ừ..... Nếu nàng thật sự biến dạng, cũng sẽ làm tổn thương đến ánh mắt của hấn, cho nên hấn đặc biệt thi ân vậy.

Nói xong hấn giống như đại chủ nhân rộng lượng, bất quá Song Hỷ còn lẳng lặng đóng cửa phòng giúp hấn, sau đó vui vẻ đến ngâm suối nước nóng!

Chừng mấy ngày kế tiếp, Mai Đan Thanh cũng sẽ đều nghĩ ra rất nhiều rất biện pháp ác liệt để chinh nàng, nếu không phải là nàng đã sớm quen tiếp nhận rất nhiều khiêu chiến thử thách trong cuộc đời —— Dĩ nhiên, toàn bộ những chuyện thách thức này là do cần thiết thu xếp cuộc sống của những người thân ban tặng, học được nhẫn nhục chịu đựng, tinh thần hăng hái tới một, giết một, tới một đôi, chém một đôi - cho nên đối mặt với những hành hạ ác ý của Mai Đan Thanh, nàng cảm thấy không có gì mà không làm được.

Ngược lại, nàng lại cho là hấn thật rất rồi rảnh, mỗi ngày phải nghĩ cách làm sao để chinh người khác chẳng lẽ cũng sẽ không mệt chết sao?

Rốt cục có một ngày, Mai Đan Thanh cũng không nghĩ ra phương pháp có thể chinh nàng nữa.

"Song Hỷ!"

Bên trong phòng vừa truyền ra tiếng gầm lên giận dữ, những người nghe được vội vàng thả xuống mọi thứ đang làm trên tay, ánh mắt lập tức tìm kiếm bóng dáng Song Hỷ. Khi thấy, phát hiện có một thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, đang vội vàng vọt vào nhà chính, mọi người mới thờ phào nhẹ nhõm.

Song Hỷ tới, tất cả đều không sao.

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, nào biết trong đầu chính đương sự chân chính lại tuyệt không hề vui vẻ chút nào.

Vừa vào đến bên trong nhà, Song Hỷ liền bị những mảnh giấy vụn đầy trên đất làm giật cả mình.

"Người ta vừa sửa sang lại kĩ lưỡng, người lại ném lung tung nữa rồi." Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, chuẩn bị nhặt lên những mảnh vụn vương vãi đầy trên đất, lại bị hấn ngăn cản.

"Không cần nhặt, theo giúp ta uống rượu."

Song Hỷ ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện hấn vẫn chưa ăn cơm mà lại đang uống rượu!

"Người như vậy sẽ say, hơn nữa dạ dày sẽ rất đau đớn đó!"

Mai Đan Thanh lười biếng ngã người trên chiếc giường nhỏ đặt bên cạnh cửa sổ, trong tay đang cầm ly rượu, trong ngực ôm một vò rượu, trên người người mặc chiếc áo màu trắng thanh nhã, mái tóc dài mềm mại xõa tung phía sau đầu, thoạt nhìn như một bức tranh tiên tử xinh đẹp.

Song Hỷ một lần nữa cảm thán về xinh đẹp của hấn.

"Song Hỷ, nàng nói một chút xem, có phải ta đã hết thời rồi không?" Khẩu khí Mai Đan Thanh nói với nàng mặc dù vẫn cuồng vọng, nhưng ít nhất không có chói tai như vậy.

"Ta không rõ lắm." Nàng chỉ biết là hấn thuộc loại người cuồng công việc, mỗi ngày đều bận rộn đến rạng sáng mới ngủ, hết lần này tới lần khác như vậy, đêm nào cũng như đêm nấy, vậy mà da dẻ của hấn lúc nào cũng xinh đẹp hơn, so với bất kì kẻ nào đều tốt hơn, thật là làm cho người ta ghen tỵ chết được.

Nhưng những lời này tất nhiên không thể nên để hấn nghe được, nếu không hấn nhất định sẽ lại tức giận la hét ầm ĩ nữa.

"Nếu không sao ta lại không thể nghĩ ra một bài hát nào hay?" Hấn nhất định là hết thời, sau này nếu thật sự không thể sáng tác được bản nhạc nào nữa thì làm sao bây giờ?

Hấn tuyệt đối không muốn quay về với khiêu vũ nữa, mặc dù khiêu vũ cũng là một trong hứng thú của hấn, càng thêm nhiều mới lạ.

Song Hỷ vốn dĩ cố gắng thu dọn trên mặt đất, nghe được giọng điệu của hấn không đúng lắm, vì vậy lại ngẩng đầu lên cẩn thận nhìn hấn, "Người có khỏe không?"

"Không tốt, một chút cũng không tốt." Hấn lại uống một hơi cạn sạch trong ly rượu, sau đó sẽ rót đầy một chén khác.

Song Hỷ thả đồ vật trong tay xuống, lẳng lặng tiêu sái đến bên cạnh hấn, đưa tay muốn lấy đi vò rượu trong ngực hấn.

"Làm gì đó?" Hấn vội vàng ôm lấy vò rượu, không để cho nàng cướp đi.

"Uống rượu chắc là sẽ không có đem đến linh cảm, mà sẽ chỉ làm người nhưc đầu." Nàng ôn nhu nói: "Không nên uống nữa, ta ca hát cho người nghe có được hay không?"

"Ca hát?"

"Đừng vậy! Không phải mấy ngày trước người có viết một ca khúc sao? Để ta tìm xem một chút, ta nhớ có giúp người thu dọn..... A! Ở chỗ này."

Song Hỷ lấy từ hộp tủ lấy ra một tờ giấy, sau đó ngồi ở bên cạnh hấn, bắt đầu nhẹ nhàng ngâm nga bài hát hấn sáng tác mấy hôm trước, nhất thời, bên trong nhà quanh quẩn tiếng hát ngọt ngào mê hoặc của nàng. Mặc dù vẫn chưa thêm lời ca vào bên trong, nhưng tiếng ngâm nga êm dịu kia cũng đã làm nên một bài hát giai điệu du dương.

Nhưng khi vào trong tai một người luôn không luôn không hài lòng với chính mình, thì đương nhiên nghe chẳng lọt tai chút nào. Hấn đưa tay muốn đoạt lấy đem bản thảo trong tay nàng đoạt lấy: "Đưa cho ta, thứ rác rưởi này vốn chính là đồ bỏ đi, phải vứt bỏ."

"Đừng mà! Người không muốn thì cho ta." Ít nhất lấy đem ra ngoài bán, nhất định sẽ kiếm được không ít tiền, dù sao nhạc là xuất phát từ tài từ phổ nhạc nổi danh như thế, đương nhiên vẫn sẽ nghe hay hơn nhiều so với bài hát bên ngoài, đương nhiên sẽ nghe hay hơn nhiều.

"Tại sao ta phải cho nàng?"

"Bởi vì người không cần, hiện tại ta nhặt được, chính là của ta."

Hắn đột nhiên khẽ nở nụ cười, sau đó chuyển thành mắt không khống chế được bèn cười to, giống như là nghe được câu chuyện hài hước lắm vậy, làm cho nàng có loại cảm giác bị cười nhạo.

"Cười cái gì?"

"Nàng thật là một người có đầu óc đơn giản."

Ý nói là nàng đàn sao! Song Hỷ ở trong lòng âm thầm nguyên rửa hắn. Muốn cười nhạo người khác thì cứ trực tiếp nói, còn cố ý quanh co lòng vòng, thật là tức chết người đi được.

"Nếu thế thì sao? Ít nhất ta sẽ không phiền não đến độ cần dựa vào mượn rượu để giải sầu." Nàng xúc động bật thốt lên nói ra lời thật lòng.

Nàng định giúp hắn thu dọn đồng lõa xộn vương vãi trên đất, lại bị bàn tay hắn bắt được, lôi vào lòng hắn.

"A!" Không cẩn thận nên không đứng vững, cả người nàng liền ngã vào trong ngực của hắn. Nàng kinh hoàng luống cuống hoảng hốt ngẩng đầu lên muốn mở miệng, lại bị hắn bá đạo hôn xuống, lôi đến bên miệng của nàng tất cả cũng đều bị ngăn chặn.

Mai Đan Thanh vốn chỉ là tức giận bởi nàng tự cho là đúng, muốn hảo hảo trừng phạt nàng thật đích đáng, tội nói năng lỗ mãng của nàng, nhưng hắn lại hoàn toàn quên rằng sau lần đầu tiên khi hắn hôn nàng, đã hạ quyết tâm không muốn đi vào vết xe đổ lần trước nữa.

Bởi vì cảm giác khi hôn nàng tuyệt vời như vậy, dễ dàng để cho một nam nhân không thể tự chủ được phát nghiện, mà hắn tuyệt không muốn làm một nam nhân không có tự chủ.

Nhưng mà hắn cần gì phải nhẫn nại chứ? Chú thỏ con ngọt ngào mềm mại đang nằm trong ngực của mình, mặc cho hắn định đoạt, nàng lại không phản kháng được, hơn nữa hắn hiện tại đúng lúc cần người đến an ủi, cần phải có người đến làm bạn bên cạnh như vậy, sao có thể bỏ qua cho nàng chứ?

Khi hắn lưu luyến rời khỏi môi của nàng, ánh mắt rơi vào vẻ mặt mơ màng của nàng, đầu lòng nhìn nàng vẫn chưa từng biết đến mùi vị của ái tình, mà bản thân hắn lại gần như biến thành một thiếu niên mới lớn cái gì cũng không hiểu.

"Nàng đừng tưởng rằng ta gần đây đối với nàng tương đối tha thứ rộng lượng một chút, mà có thể trèo lên đầu của ta."

Hắn thấp giọng nói, đôi môi dựa vào nàng thật gần, hơi thở như lửa nóng phun ở trên mặt của nàng, làm nàng mê loạn một trận.

Làm ơn đi, ai lại rảnh rỗi trèo lên trên đầu của hắn ngồi làm gì, nàng cũng đâu không phải là khi!

"Ta không hề nghĩ như vậy, ta chỉ hi vọng người có thể nhẹ nhàng một chút. Cho dù, coi như là thiên tài, cũng sẽ có lúc tạm thời không có linh cảm, nghỉ ngơi một chút là sẽ tốt hơn, nhưng không cần phải dùng men say để chuốc mê mình, đó là phương pháp mà người vô dụng dùng để trốn tránh." Nàng mặc dù biết mình không nên nói nhiều như vậy, nhưng nhìn thấy đã có người không thương thân thể bản thân mình, nên nàng đã không thể nhịn nổi.

"Ác? Nói vậy là nàng là đang quan tâm ta đó sao?" Hắn vươn tay, chậm rãi vuốt ve mặt của nàng.

Song Hỷ cảm giác được mình sắp hô hấp không được.

Khuôn mặt xinh đẹp dựa vào gần như vậy làm cho nàng cảm thấy ý loạn tình mê.

Thật là đẹp!

Nàng không thể thốt thành lời, chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu một cái.

"Tại sao? Chẳng lẽ....." Hắn nhẹ nhàng hôn chóp mũi khéo léo xinh xinh của nàng một chút, thanh âm khàn khàn kêu gọi hỏi: "Nàng đã yêu ta?"

Mới đầu tiên nàng còn bị mê hoặc bởi vẻ xinh đẹp quyến rũ của hắn, vẫn chưa phản ứng kịp theo lời nói của hắn, nhưng khi những lời này của hắn chậm rãi truyền đến lỗ tai, lại truyền tới trong não, nàng không nhận được mở to hai mắt, vội vàng đẩy hắn ra.

"Không, suốt đời này ta cũng sẽ không yêu người."

Nàng nói xong, dư âm vang vọng ở trong phòng, sau đó là hoàn toàn yên tĩnh, muốn nghe không rõ thật sự là chuyện rất khó.

Đột nhiên, một đôi tay bóp ở cổ của nàng, buộc nàng không thể không đối mặt hắn.

Nàng muốn lên tiếng kêu to, nhưng nhìn đến vẻ mặt âm lãnh đáng sợ giống như Dạ Xoa của hắn, nàng không thể thốt thành lời.

"Nàng nói gì? Nói lại lần nữa xem."

Nàng nào dám lặp lại một lần nữa chứ, hơn nữa nàng cũng không có biện pháp nói năng, bởi vì bàn tay bóp ở cổ nàng là thật kiên định, tràn đầy uy hiếp như vậy, chỉ cần tiếp tục dùng sức một cái, nàng nhất định chết chắc.

"Ta..... Ta....."

"Nàng cho là nàng rất đẹp sao? Ta làm sao có thể thích nàng? Hơn nữa cho dù nàng yêu ta đến thất điên bát đảo, ta cũng sẽ không thèm đón nhận nàng đâu."

Hắn hừ lạnh một tiếng, sau đó buông tay ra, để cho nàng có thể thoát được hô hấp ngắn ngủi.

Rõ ràng đã thấy cơ hội sống sót, nàng đáng lẽ nên thừa cơ hội này chạy trốn thật nhanh lên một chút, thế mà lại không thể khống chế được miệng mình bật thốt lên, "Dù sao ý định ban đầu của ta khi tới nơi này, chỉ là muốn bồi thường lại lỗi lầm của ta, không phải là tới nói chuyện yêu đương, chỉ cần ta trả đủ tiền, sẽ lập tức rời đi."

"Chẳng qua chỉ là trả tiền lại sao?"

Dung nhan xinh đẹp của hắn đóng lên một lớp băng lạnh lẽo, cho dù có phơi thật lâu dưới ánh mặt trời chiếu nóng cũng không thể nào làm hòa tan nổi, Song Hỷ biết mình lại chọc giận hắn.

"Nếu không thì sao?"

Mặc dù biết rằng lời nàng nói là sự thật, nhưng không hiểu tại sao, hắn lại tức giận ghê gớm.

Chẳng lẽ hắn một chút cũng không hề có một chút sức hút nào để có thể mê hoặc đầu óc nàng đến choáng váng hay sao?

Không phải lúc nào hắn cũng hài lòng đối với bề ngoài của mình, bởi vì bề ngoài có đôi chút giống nữ nhân, nhưng điều đó không có nghĩa là dáng dấp của hắn sẽ xấu xí khó coi, hơn nữa hắn còn có tài hoa như vậy, những thứ này đều là điều kiện làm cho nam nhân hâm mộ, nữ nhân ái mộ, cũng là nguyên nhân mà khiến hắn luôn muốn gì là được đó.

Hiện tại tiểu nữ nhân này sao lại khác người lạ như thế nào? Lại còn nói nàng là bắt đắc dĩ mới đến!

"Nàng phải biết rằng nếu như đi theo ta, là sẽ được hưởng dụng vinh hoa phú quý vô tận. Nếu ta ở trước mặt hoàng thượng giúp cha nàng nói tốt vài câu, cha nàng lập tức mà có thể trở thành tâm phúc của hoàng thượng đấy!"

"Đừng ăn nói lung tung, ngươi định chê cười ta ngu ngốc đấy! Ai mà không biết hoàng thượng hạ chỉ không cho phép ngươi khiêu vũ, chứng tỏ ngài ấy rất tức giận ngươi, làm sao có chuyện nghe lời ngươi nói cơ chứ?"

Hắn cười khê, một tay cuốn vòng sợi tóc vương vãi bên má của nàng, "Tiểu ngu ngốc, vừa muốn bắt nạt ta nói dối lại còn nói ta chê cười nàng ngu ngốc nữa à. Nàng ngốc đến mức cũng không biết mình nói chuyện mâu thuẫn ở chỗ nào sao?"

"Có sao?"

"Hoàng thượng không cho phép ta khiêu vũ, là bởi vì ta không nhảy cho ông ta xem, nên ông ta tức giận, nhưng nếu ta nhảy cho ông ta xem, nàng nghĩ xem, ông ta sẽ như thế nào?"

"Hừ! Đừng gạt ta, ngươi cho rằng ngươi to hơn so với hoàng thượng sao, mà có thể khống chế hắn?"

"Chuyện quốc gia đại sự thì không nhất định, bất quá nhưng mà nếu như ta có ý, giết chết một Huyện thái gia nho nhỏ thì chẳng có gì khó khăn cả?."

Song Hỷ dùng sức đem tóc mình từ trong tay của hắn đoạt lại, sau đó thờ phỉ phò muốn bỏ đi, nhưng lại bị hắn kéo trở về.

"Không cho phép đi."

"Ta không nghĩ rằng lòng dạ của ngươi hư hỏng đến mức độ này, nếu sớm biết thì vừa rồi ta cũng không cần có lòng tốt an ủi ngươi, cứ để ngươi tự tìm chết mình trong men rượu đi. Kết quả là sao, kết quả là ngươi cứ nhiên lại đem cha ta ra uy hiếp ta như vậy. Chẳng lẽ ta không thể không lấy ngươi làm chồng sao?"

Hắn lạnh lùng cười, "Ta vốn là không phải người tốt gì cả."

"Ngươi dĩ nhiên không phải." Nàng giận dữ nên mới nói như vậy.

"Ta cũng không có nói sẽ cưới nàng."

"Ngươi nói cái gì?" Nàng mở to mắt, tức giận nhìn hắn chằm chằm, "Như thế cũng nói được sao? Nếu như ta muốn vinh hoa phú quý, ta đã sớm vào cung, ít nhất ta cũng có thể làm quý phi nương nương, tốt hơn nhiều so với việc làm tình nhân của ngươi, hơn nữa còn có người phục vụ, tôn kính. Cứ xem như cho là dáng vóc của ngươi vô cùng xinh đẹp thì đã sao? Một chút nam tử khí khái cũng không có, ta thích một mãnh nam có thể bảo vệ ta, để cho ta có cảm giác an toàn, chứ không phải loại Phượng Hoàng trên hoa ghẹo nguyệt như ngươi."

Nói vừa xong, nàng dùng sức đẩy hắn ra, nổi giận đùng đùng định đi ra ngoài, cũng không thèm quay đầu nhìn lại, chứng tỏ rằng nàng đã không thèm còn gì để nói nữa.

"Ai cho phép nàng đi? Nàng trở quay lại cho ta, lại dám cùng ta mạnh miệng với ta à, ta cùng với nàng còn chưa....."

Không thèm để ý nhìn sau lưng truyền đến tiếng rống giận dữ sau lưng, Song Hỷ đã không còn muốn để ý quan tâm đến thứ gì nữa, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi tên nam nhân vô lễ bá đạo này.

Bất tri bất giác đi tới cửa lớn, nàng ngơ ngẩn, nhìn dòng người nhộn nhịp qua lại, đột nhiên thật sự rất muốn về nhà thăm những đệ đệ muội muội của mình một chút.

Nghĩ thế, bước chân của nàng cứ thế đi ra ngoài như vậy.

Nàng không chú ý tới rằng sau lưng mình có một ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn luôn đi theo nàng. Thấy nàng đi ra khỏi cửa, hai tay không nhịn được chậm rãi nắm chặt.

"Muốn đi thì cứ đi, ta mới không cần." Mai Đan Thanh tức giận bỏ lại những lời này, đã quay đầu bỏ vào nhưng vẫn còn hung hăng trợn mắt liếc nhìn bóng lưng nàng biến mất trước mặt mình, đáng vẻ giống như là bị người mình thương yêu nhất phản bội, lần nữa lại quay trở lại trong phòng uống rượu giải sầu.

Trong miệng hắn không ngừng mắng nữ nhân kia không có lương tâm đó, nhưng càng làm cho hắn muốn mắng nhất chính là, tại sao mình lại thống khổ như vậy khi bị nàng cự tuyệt?

Hắn có thể dùng cách Bá Vương ngạnh thượng cung (chiếm đoạt) bởi hắn tin tưởng rằng đến cuối cùng rồi thì, nàng cũng sẽ vui vẻ mà thừa nhận: hắn có thể mang đến cho nàng sự sung sướng của cuộc hoan ái nam nữ mà trước nay nàng chưa từng biết đến, nhưng tại sao từ đầu đến cuối hắn lại giống như hồ giấy điên cuồng la hét lên uy hiếp, nhưng lại hạ thủ không được?

Cái gì, mạnh nam ư? Hắn cũng có thể rất mạnh mẽ nha! Nữ nhân nào sau khi cùng hắn lên giường với hắn mà không phải là luôn khen ngợi hắn mạnh mẽ có thừa!

Có lẽ để cho hắn hiện tại cảm thấy thống khổ như vậy, là do hắn không hề thật sự muốn nàng.

Nếu quả như thật sự muốn nàng, tìm được sự an ủi trên người nàng, hoặc ngược lại sẽ làm cho bản thân càng đau khổ hơn thì hắn đã không có cái cảm giác thống khổ như thế.

Đã nhiều năm như vậy, hắn lại một lần nữa cảm nhận được sự thống khổ khi bị cự tuyệt mà không thể chiếm được.

Ác quỷ trong cơ thể mà hắn cho rằng đã biến mất từ lâu, dường như lại đang rực rạch chuẩn bị trỗi dậy, chờ hắn mềm yếu mà đột phá kiềm chế của hắn, một lần nữa phách lối cuồng vọng không chế tất cả mọi thứ của hắn.

Tất cả những thứ này đều là bởi vì nữ nhân ghê tởm đáng ghét đó!

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Trong gian đại trạch rộng lớn vang lên những tiếng bình bang lách cách bâng, sau đó hai nha hoàn tông cửa xông ra, bay ngay phía sau đó bay ra chính là một bình hoa quý giá thời Minh, rơi trên mặt đất bẽ tan tành, biến thành phế vật không một chút giá trị.

"Vẫn còn đang phát giận à?" Tứ Nương đứng cách cửa thật xa, là Tứ Nương thở dài nói, vừa an ủi bọn nha hoàn bị liên lụy bởi chủ tử tức giận,

"Đừng khóc, đừng khóc, Vương gia có thể chắc là không có linh cảm, cho nên tâm tình không tốt. Dù sao một tháng cũng luôn có mấy lần như thế mà, các người đừng để ở trong lòng."

"Nhưng mà Vương gia không hề hết to với Song Hỷ như thế bao giờ, với chúng tôi thì ngài lại đập đồ quăng ném."

Tiểu nha hoàn đáng thương khóc suốt mướt hướng nhìn Tứ Nương khóc lóc kể lể.

Tứ Nương suy nghĩ một chút, hình như đúng là như vậy đây!

"Song Hỷ đâu?" Tứ Nương hỏi tiểu cô nương vẫn còn đang đứng đó khóc ở trước mắt, thoạt nhìn cũng biết nàng thật sự bị tính xấu của Vương gia dọa sợ chết khiếp.

"Nàng ấy đi ra ngoài." Tiểu Ô thút thít nói.

Một nha hoàn khác là tiểu Quang gật đầu một cái, "Song Hỷ tỷ tỷ nói nàng có chuyện đi ra ngoài, có thể phải buổi đến chiều mới có thể trở lại, cho nên mới bảo chúng tôi đến phục vụ Vương gia."

Thì ra là như vậy, Tứ Nương đã biết vấn đề ở nơi nào.

"Người nên nhanh chóng tìm Song Hỷ trở lại đi! Nếu không Vương gia có thể sẽ gây tai họa đến tối mắt." Hay hoặc là sẽ gây náo loạn cho đến khi người nào đó xuất hiện ở trước mặt hần mới có thể cam tâm.

"Phải" Hai người giống như là đang chạy nạn, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Tứ Nương nhìn căn phòng hoa lệ sang trọng trước mặt, mơ hồ có thể cảm nhận được tâm tình bất an của người ở bên trong cái loại đó.

Là bất an sao?

Là lo lắng ?

Là sợ?

Thích một người đến mức chỉ cần người ấy vừa rời khỏi bên cạnh mình, chỉ một khắc không thấy được, liền có vẻ nóng nảy, đứng ngồi cũng không yên sao?

Ai! Song Hỷ à Song Hỷ, nàng có biết nàng hiện tại bây giờ trở nên quan trọng đến mức nào không?

Trong lúc mọi người đang vội vã tìm Song Hỷ, nàng cũng rất phiền não tiêu sái đi thẳng về Mai vương phủ, trong lòng suy nghĩ, phải làm sao mới có thể nhanh chóng hoàn trả lại số tiền mà nàng đã nợ tên Đại Ma Vương đó?

Nhưng chỉ vì vài cái bánh chưng mà nợ đến một trăm vạn lượng, thật sự là rất nhiều tiền! Nàng bây giờ đang còn trong tình trạng thiếu thốn, làm sao mới có thể dư tiền đây?

Mới vừa về đến nhà, nàng phát hiện ba vị di nương mua một chút quần áo mới cho thay đệ đệ muội muội, trong nhà vừa lại không có tiền, mà phụ thân lại phải vào kinh để gặp vua.....

Tại sao đang yên ổn lại bị gọi vào cung chứ? Chẳng lẽ là người nam nhân kia lại nói gì đó đến trước mặt hoàng thượng nói gì đó sao?

Song Hỷ rất lo lắng, nhưng vừa lại nghĩ đến cha đang hoàng như vậy, hoàng thượng nhất định sẽ không tin tưởng kẻ khích bác ly gián của người nam nhân kia, thì trái tim cũng buông xuống, đỡ nặng nề một chút.

Điều kiện tại duy nhất phải làm hiện nay, chính là nhanh chóng giải quyết xong món nợ với tên kia, không nên gây thêm phiền lụy gì cho cha mình mới được

Đi được nửa đường, nàng nhìn thấy một quán rượu ven đường có một đồng chén đĩa lớn không có ai rửa, nàng suy nghĩ một chút, quyết định bước đến rửa sạch sẽ đồng chén đĩa đó.

"Ai nha! Cô nương, tại sao cô nương lại rửa chén?"

"Ông chủ, có phải ông thiếu người làm công không? Tôi rất chăm chỉ, có thể giúp một tay."

"Đúng là có thiếu! Nhưng....." Ông chủ ngần ngại khi nhìn thấy trên thân Song Hỷ ăn mặc y phục xinh đẹp, vừa nhìn đã biết nàng thuộc hàng thiên kim tiểu thư, hiện tại cư nhiên lại chạy tới rửa chén.....

Chẳng lẽ là bởi vì cảnh nhà quá sa sút sao?

Thật ra thì ông chủ này làm sao biết được, y phục xinh đẹp trên người Song Hỷ, là do Mai Đan Thanh cưỡng ép bách đưa, cũng không phải là hần có lòng tốt, mà là ngại nàng ăn mặc quá túng thiếu, không xứng với hần, làm mất mặt mũi của hần.

Mặc dù rất tức giận, nhưng Song Hỷ vẫn bị cưỡng bách nhận lấy.

Ông chủ quán rượu cũng rất đồng tình, cũng rất tôn kính khi thấy người gặp phải khó khăn biết dựa vào chính sức lực của mình đứng lên, mà tiểu cô nương này cư nhiên không ngại loại công việc rửa chén tí tiện này, thật là một đứa trẻ ngoan.

"Cô nương rất cần công việc này sao?"

"Vâng,vâng, vâng!" Liền tiếp vâng dạ và cộng thêm dùng sức gật mạnh đầu, mãnh liệt biểu đạt khát vọng của nàng.

"Được, ta sẽ không bạc đãi cô nương. Lúc nào thì cô nương có thể tới nhận việc?"

"Tôi chỉ có thể tới đây vào buổi tối." Bởi vì sáng sớm, nàng còn phải giúp vị Vương gia bốc đồng kia bưng nước rửa chân.

"Không thành vấn đề, buổi tối ta nhiều khách nhất, rất cần có người phụ giúp. Cô nương tối mai cứ tới đây đi!"

"Cám ơn ông chủ." Song Hỷ vui vẻ hướng từ quán ông chủ cúi người chào, sau đó hưng phấn trở về Mai vương phủ.

*****

"Song Hỷ, tỷ đi đâu vậy?"

"Đúng vậy đúng vậy! Tỷ sắp hại chết chúng tôi rồi."

"Tỷ không biết hôm nay tất cả chúng tôi đều sống không bằng chết, tỷ còn có tâm tình rảnh rỗi ra ngoài đi dạo sao?"

Song Hỷ vừa vào cửa, liền bị một đám nha hoàn vây chung quanh, mỗi mọi người góp một câu tới một câu làm cho Song Hỷ trong lúc hỗn loạn chỉ biết gật gật đầu.

Mai Đan Thanh đang tức giận sao?

Vậy nàng cũng muốn tránh hấn xa một chút.

"Ta hôm nay nghỉ, có chuyện gì ngày mai hãy nói." Song Hỷ vội vàng xoay người muốn tránh trở về phòng của mình, nhưng những người khác làm sao sẽ có thể bỏ qua cho nàng được!

Con cộp trong Mai vương phủ muốn ăn thịt người, đương nhiên là phải đem tiểu tể phẩm nhỏ xinh khả ái này đưa dâng lên tận miệng rồi.

"Đội đã! Hôm nay ta nghỉ đây!"

"Chủ nhân muốn gặp tỷ, tỷ nhất định phải để cho ngài ấy nhìn thấy, làm sao có thể để thả tỷ đi được cơ chứ?" Mọi người không nói hai lời, lập tức lôi kéo đem Song Hỷ đẩy đến trước cửa phòng của chủ nhân.

Ắc ắc! Tình hình dường như rất nguy hiểm nha. Song Hỷ thấy một đồng mảnh vụn ngoài cửa, giống như vừa bị cuồng phong vừa tàn phá quét qua.

"Ta..... Ta..... A....." Nói cũng còn chưa nói hết, Song Hỷ liền phát hiện một vật gì đó bị người từ trong phòng ném ra bên ngoài.

"Cút!"

Lần này vật đó chính xác đập trúng vào mặt của Song Hỷ, vật đó lập tức rơi xuống tới đất vỡ tan tành. Nàng cảm thấy lỗ mũi một trận đau nhức dữ dội lại có thứ gì đó dính dính chảy xuống.

Nàng đưa tay vừa sờ ——

"Song Hỷ, mũi của tỷ chảy máu rồi!" Tiểu Ô lớn tiếng hét lên, tất cả mọi người cũng đều luống cuống tay chân.

Vừa lúc đó, người bên trong phòng vội vã xông ra ngoài, thấy hai tay Song Hỷ che mũi, hấn vội vàng chạy đến trước mặt nàng.

"Sao vậy?"

Những người khác vừa thấy Mai Đan Thanh ai , mọi người cũng dọa cho sợ đến tới mức lui hết về phía sau.

Hấn mới không thèm quan tâm đến phản ứng của những người khác, thẳng tay kéo tay Song Hỷ ra, nhìn thấy máu mũi đang tuôn không ngừng, hấn lại vội vàng nắm hai tay của nàng che mũi nàng lại.

"Ngẩng cao đầu lên." Mai Đan Thanh cúi kính ra lệnh, sau đó ôm lấy nàng nhanh chóng đi ra ngoài.

"Muốn đi đâu?" Song Hỷ hỏi.

"Tìm đại phu." Hấn chuẩn bị muốn đi tìm Vương đại phu trong thành.

Nếu là hấn ngã bệnh đều là gọi ngự y vào phủ để chẩn bệnh, đây là ân sủng hoàng thượng dành cho hấn. Nhưng nhìn thấy Song Hỷ máu chảy không ngừng, hấn không kịp đợi ngự y tới.

Nhanh chóng vọt tới phòng khám bên trong thành, ngoài cửa còn có rất nhiều bệnh nhân đang chờ đợi được chẩn bệnh, nhưng Mai Đan Thanh lại ngang ngược ôm Song Hỷ bước vào, sau đó cẩn thận đem nàng đặt trước mặt của đại phu.

Vương đại phu sững sờ một chút, mới hỏi: "Vị cô nương này ——"

"Ta không phải là cô nương." Mai Đan Thanh tức giận cắt đứt ngang lời của hấn.

"Xin lỗi." Nghe được thanh âm của hấn thì, cũng biết hấn không phải là cô nương. Vương đại phu trong lòng suy nghĩ, nhưng cũng không nhận được cảm

thần dung nhan xinh đẹp của vị nam tử trước mắt này, thật sự là người xinh đẹp nhất mà ông ta từng thấy.

"Không cần xin lỗi, lập tức giúp ta chữa bệnh cho nàng."

Mai Đan Thanh vô cùng khần trương, gằm nhẹ lên tiếng, về mặt của hắn làm cho những bệnh nhân khác vốn là muốn định kháng nghị, nhưng miệng mới mở ra được một nửa, liền quyết định ngậm chặt lại.

Mỹ nam tử trước mắt cái này thoạt nhìn đáng vẻ không phải là dễ trêu vào, hơn nữa trên người hắn mặc y phục hoa lệ quý phái, có lẽ là xuất thân từ gia đình danh giá giàu có.

Nên im lặng là tốt nhất, huống chi nhìn đáng vẻ rất nóng nảy rất lo lắng của hắn, cô gái trong ngực đối với hắn mà nói, phải là rất quan trọng rồi!

"Đừng hung dữ với người khác mà....." Mũi Song Hỷ rất đau, mở miệng phát ra thanh âm cũng thay đổi rất kỳ quái.

"Được, ta không hung dữ."

Mai Đan Thanh quay đầu nhìn về phía Vương đại phu lộ ra vẻ mặt ôn hoà, nhưng là trong đôi mắt vẫn không có mang theo nụ cười nói: "Đại phu, van cầu người trị cho nàng nhanh lên một chút."

Vương đại phu gật đầu một cái, vội vàng kiểm tra thương thế của Song Hỷ.

"Thiệt là, là ai lại tàn nhẫn như vậy, có thể xuống tay nặng như vậy, là bị thứ gì đập vào thế??"

Vương đại phu hỏi Song Hỷ, Song Hỷ nhìn Mai Đan Thanh, Mai Đan Thanh nhìn trần nhà, sau đó miễn cưỡng nói: "Ngọc Như Ý mà hoàng thượng ngự ban cho."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người cũng đồng loạt hít vào một hơi thật sâu.

Vật mà hoàng thượng ngự ban còn dám cầm lên để ném vào mặt, thật là dọa người!

Vương đại phu bây giờ cũng không dám chậm trễ, nếu là đắc tội quan to hoặc kẻ có quyền thế này, vậy ông không ổn rồi.

Nhìn thấy Vương đại phu tỉ mỉ chẩn đoán thương thế cho Song Hỷ, song Mai Đan Thanh vẫn không yên lòng lên tiếng hỏi: "Xác định chắc chắn như vậy là được rồi sao? Không cần kê toa khai chút thuốc bổ gì sao?"

"Đúng vậy, bất quá thật ra nếu như muốn để cho vết thương mau chóng lành lại, có thể tăng thêm loại dược hiệu mạnh nhất....."

"Bất kể cái gì cũng được, tiền không là vấn đề."

"Không cần, từ từ sẽ khỏi mà." Mũi Song Hỷ đang bị băng bó, thanh âm nói chuyện thật là tức cười.

"Tiền không là vấn đề." Mai Đan Thanh nhìn Song Hỷ chăm chăm gằm nhẹ, nhưng nhìn đến lỗ mũi nàng bị bọc một bọc thật to một bọc, hỏa khí lập tức liền tiêu xuốngtan.

"Được rồi! Tiền là vấn đề."

Hài lòng khi hắn thỏa hiệp, Song Hỷ mới vuốt lỗ mũi đi ra cửa trước.

Mai Đan Thanh không hề ngăn cản, bởi vì hắn muốn len lén dặn dò Vương đại phu, đem dược liệu thượng hạng đưa đến Mai vương phủ, sau đó hắn bỏ lại một túi bạc thật to rồi, liền đi theo Song Hỷ đi ra ngoài.

Vương đại phu đưa tay vào bên trong túi. Oa! Một khoản tiền thật to.

Ha ha! Thần Tài gia tới cửa, dĩ nhiên phải đem tất cả kinh nghiệm đến phục vụ cho Thần Tài gia, tiền thưởng nhất định không ít.

Vừa đi ra khỏi phòng khám bệnh, Song Hỷ vừa lúc đi tới một quán mình thích ăn, rồi lại không bỏ quên được món thạch ngọc băng mà mình yêu thích, không nhịn được dừng bước lại.

Đi theo phía sau nàng, vì bất ngờ nên Mai Đan Thanh thiếu chút nữa đụng vào nàng, lại nhìn thấy phát hiện đáng vẻ chảy nước miếng khi nàng nhìn thạch ngọc băng chảy nước miếng, trong lòng đã hiểu mấy phần.

"Muốn ăn không?" Hắn ôn nhu hỏi.

"Tới đây đi! Vị cô nương xinh đẹp này, tới ăn món thạch ngọc băng đi!" Tiểu ca bán hàng nhìn về phía Mai Đan Thanh mời gọi.

Sắc mặt Mai Đan Thanh lập tức trầm xuống tới, vừa định mắng chửi người, lại bị Song Hỷ ngăn lại.

"Nói nhiều vô dụng! Không muốn ăn thì thôi." Song Hỷ tức cười nói.

"Ai nói không muốn ăn? Ăn, cho hai chén, không đủ lại thêm." Mai Đan Thanh nói cho hết lời, liền lôi kéo Song Hỷ đi tìm chỗ ngồi ngồi xuống.

Vốn là nàng còn định nói không muốn, nhưng nàng đã thật lâu không có ăn món này, thật sự là nhìn không được.

Thôi kệ, dù sao hấn hại nàng bị thương, cho hấn đãi nàng một bữa cũng tốt.

"Không thể trách ta." Vừa ngồi xuống, hấn lập tức nói như vậy.

Nàng tròn mắt nhìn hấn một cái. Không trách hấn, chẳng lẽ phải trách nàng sao?

"Nếu như không phải do nàng không ngoan, ta cũng sẽ không như vậy."

"Hừ, người khi đó uống rượu say." Song Hỷ cảm giác mình mà tha thứ cho hấn ngay thì thật là quá đơn giản.

"Dù ta không say rượu, cũng sẽ làm như vậy." Ý hấn là nói đến chuyện đã động tay động chân với nàng.

"Người thật sự cho là nữ nhân khắp thiên hạ vừa gặp người, sẽ phải ngoan ngoãn nằm ở trên giường sao?" Nàng có chút nổi giận, mũi cũng đau, ngay cả nàng cũng rất kinh ngạc vì những lời này tự nhiên ngoài ý muốn lại rất rõ ràng, không có giọng mũi nghèn nghẹt như này giờ.

"Dĩ nhiên không phải thế, ta chỉ hi vọng nàng vừa gặp được ta, liền ngoan ngoãn nằm dài trên giường thôi." Hấn còn u buồn thờ dài, giống làm như chính hấn mới chính là người bị hại.

"Ta không có nằm sao? Ta chẳng những ngày ngày nằm, còn bị muỗi cắn đến mức sắp đi gặp Phật Tổ rồi." Nàng vô cùng tức giận, há miệng ăn một miếng thạch ngọc mát lạnh thật to để giảm nhiệt.

"Nếu như ta không muốn nàng nằm đó cho muỗi đốt nữa, nàng có đồng ý leo lên giường ta nằm nữa không?" Ánh mắt của hấn nhìn chăm chú vào nàng thật sâu, giọng nói êm dịu mát rượi như ngọn gió xuân thổi nhẹ nhàng trên mặt hồ, ôn nhu động lòng người.

Biểu hiện của hấn như thế, thật là làm nhip tim người ta đập dồn dập không dứt, hại nàng thiếu chút nữa sẽ gật đầu nói 'được'. May mắn sự căng thẳng rụt rè của nữ nhân đã làm cho nàng sựng lại, "Dĩ nhiên không thể nào."

Vốn cho rằng hấn sẽ tức giận, không nghĩ tới hấn ngoài ý muốn vô tình lại lộ ra vẻ mặt bao dung, còn gật đầu một cái nói: "Được rồi!"

Ác ác! Dễ dàng thương lượng đến như vậy sao? Hấn hôm nay thật khác thường.

"Nàng hôm nay rốt cuộc đã đi đâu?"

"Ta hôm nay nghỉ phép a!"

"Ai nói nàng có ngày nghỉ phép?"

Nàng mở lớn ánh mắt, vẻ mặt rất kinh ngạc nhìn hấn, "Ta không có ngày nghỉ phép sao? Nhưng tiểu Ô cùng tiểu Quang, các nàng ấy trong bảy ngày có một ngày nghỉ phép, ta cũng phải có chứ?"

Đương nhiên là có, nhưng hấn lại không hi vọng nàng có.

"Nàng không có." Hấn nói lời làm trái với lương tâm nói.

Nghe được câu trả lời của hấn, hại nàng vừa đưa miếng thạch ngọc băng đến miệng lập tức để vào trong chén lại: "Nhưng người khi đó nói là ta có mà, nếu không làm sao ta có thể về nhà thăm đệ đệ muội muội của ta chứ?"

"Thì ra là hôm nay nàng về nhà thăm đệ đệ muội muội nàng sao?"

"Nếu không thì ta đi đâu?"

Mai Đan Thanh cố đè nén niềm vui sướng trong lòng, vẻ mặt làm bộ như không có biểu hiện gì cả, một tay chống cằm lẳng lẳng nhìn nàng ăn.

"Có vẻ như ăn thật ngon nhì."

"Người không ăn sao? Món này nếu để không hết lạnh sẽ ăn sẽ không ngon."

"Ta không thích ăn lung tung ở bên ngoài."

Thật là nam nhân kén chọn.

"Vậy người thích ăn cái gì?"

Hắn cố gắng suy tư, "Ừ..... Ta thích ăn cá chép tươi."

"Cá chép?" Có cơ hội nàng sẽ nấu cho hắn ăn.

Có ý nghĩ như thế làm Song Hỷ giật mình.

Sao nàng lại phải lấy lòng tên cuồng ngược đãi như hắn chứ?

Chẳng lẽ là mình thích bị ngược đãi hay sao?

"Nàng muốn nấu cho ta ăn sao?"

Hắn đột nhiên dùng thanh âm chỉ có hai người mới nghe được hỏi nàng, gương mặt xinh đẹp đột nhiên để kẻ sát vào, hai tim của nàng lập tức đập lác hết một nhịp.

"Ta..... Ta suy nghĩ một chút."

Hắn xụ mặt xuống, bá đạo nói: "Suy nghĩ cái gì? Tối hôm nay nàng liền nấu cho ta ăn."

"Nào có người nào ngang ngược như vậy?" Nàng chu miệng kháng nghị.

"Ta chính là như vậy. Đừng nói ta đối xử tệ bạc với nàng nhé, hay là thế này đi! Chỉ cần nàng nấu món cá ta thích cho ta ăn, ta sẽ để cho nàng mỗi ngày đều có thể ăn được món thạch ngọc băng."

Song Hỷ vốn đang bĩu môi, vừa nghe thấy câu đề nghị của hắn, ánh mắt lập tức sáng lên, "Có thật không?"

Như thế đúng là có thể đáp ứng.

"Được, không nuốt lời nhé!"

"Ừ!" Hắn phát hiện cảm giác khi nuông chiều một nữ nhân như vậy..... Thực sự không tồi, hơn nữa buổi tối đã có món cá chép chưng tương thơm phưng phức chờ đợi nha.

Bạn đang đọc truyện *Mị Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.